

Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej

C 6

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Rocznik 60
9 stycznia 2017

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2017/C 006/01	Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i>	1
---------------	--	---

Sąd

2017/C 006/02	Mianowanie Sekretarza	2
---------------	---------------------------------	---

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2017/C 006/03	Sprawa C-448/14: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 9 listopada 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bayerischer Verwaltungsgerichtshof – Niemcy) – Davitas GmbH/Stadt Aschaffenburg [Odesłanie prejudycjalne — Nowa żywność i nowe składniki żywności — Rozporządzenie (WE) nr 258/97 — Artykuł 1 ust. 2 lit. c) — Pojęcie „żywności i składników żywności o nowej podstawowej strukturze molekularnej”]	3
---------------	---	---

2017/C 006/04	Sprawa C-465/14: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 27 października 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Centrale Raad van Beroep – Niderlandy) – Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank/F. Wieland, H. Rothwangl [Odesłanie prejudycjalne — Artykuły 18 i 45 TFUE — Zabezpieczenie społeczne pracowników migrujących — Rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 — Artykuły 3 i 94 — Rozporządzenie (WE) nr 859/2003 — Artykuł 2 ust. 1 i 2 — Ubezpieczenie emerytalne oraz ubezpieczenie na wypadek śmierci — Byli marynarze będący obywatelami państwa trzeciego, które w 1995 r. przystąpiło do Unii Europejskiej — Wyłączenie prawa do świadczeń emerytalnych]	4
---------------	--	---

PL

2017/C 006/05	Sprawa C-506/14: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 26 października 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus – Finlandia) – Yara Suomi Oy, Borealis Polymers Oy, Neste Oil Oy, SSAB Europe Oy/Työ- ja elinkeinoministeriö (Odesłanie prejudycjalne — System handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych w Unii Europejskiej — Dyrektywa 2003/87/WE — Artykuł 10a — Metoda przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji — Obliczanie jednolitego międzysektorowego współczynnika korygującego — Decyzja 2013/448/UE — Artykuł 4 — Załącznik II — Ważność — Zastosowanie jednolitego międzysektorowego współczynnika korygującego do instalacji w sektorach narażonych na znaczące ryzyko ucieczki emisji CO ₂ — Ustalanie wskaźnika emisyjności dla produktu w odniesieniu do ciekłego metalu — Decyzja 2011/278/UE — Artykuł 10 ust. 9 — Załącznik I — Ważność)	5
2017/C 006/06	Sprawa C-537/14 P: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 27 października 2016 r. – Debonair Trading Internacional Ld ^a /Groupe Léa Nature SA, Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (Odwołanie — Znak towarowy Unii Europejskiej — Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 — Artykuł 8 ust 1 lit. b) i art. 8 ust. 5 — Graficzny znak towarowy zawierający elementy słowne „SO’BiO étic” — Sprzeciw właściciela słownych i graficznych krajowych i unijnych znaków towarowych zawierających element słowny „SO...?” — Odmowa rejestracji)	6
2017/C 006/07	Sprawa C-554/14: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 8 listopada 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski gradski sad – Bułgaria) – postępowanie karne przeciwko Atanasowi Ognyanowowi (Odesłanie prejudycjalne — Współpraca sądowa w sprawach karnych — Decyzja ramowa 2008/909/WSiSW — Artykuł 17 — Prawo regulujące wykonanie kary — Wykładnia przepisu krajowego państwa wykonującego, przewidującego obniżenie kary pozbawienia wolności w następstwie pracy wykonanej przez osobę skazaną w trakcie pozbawienia jej wolności w państwie wydającym — Skutki prawne decyzji ramowych — Obowiązek wykładni zgodnej)	6
2017/C 006/08	Sprawa C-590/14 P: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 26 października 2016 r. – Dimosia Epicheirisi Ilektrismou AE (DEI)/Alouminion tis Ellados VEAE, dawniej Alouminion AE, Komisja Europejska (Odwołanie — Pomoc państwa — Produkcja aluminium — Preferencyjna taryfa opłat za energię elektryczną przyznana w drodze umowy — Decyzja uznająca pomoc za zgodną z rynkiem wewnętrznym — Rozwiązanie umowy — Zawieszenie skutków rozwiązania umowy przez sąd — Decyzja uznająca pomoc za bezprawnie przyznaną — Artykuł 108 ust. 3 TFUE — Pojęcia pomocy istniejącej i nowej pomocy — Rozróżnienie)	7
2017/C 006/09	Sprawa C-611/14: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 26 października 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Retten i Glostrup – Dania) – postępowanie karne przeciwko Canal Digital Danmark A/S (Odesłanie prejudycjalne — Nieuczciwe praktyki handlowe — Dyrektywa 2005/29/WE — Artykuły 6 i 7 — Reklama dotycząca abonamentu telewizji satelitarnej — Cena abonamentu obejmująca, poza miesięczną opłatą abonamentową, półroczną opłatę za kartę niezbędną do odkodowania programów — Wysokość opłaty półrocznej pominięta lub przedstawiona w sposób mniej widoczny w porównaniu z wysokością opłaty miesięcznej — Działanie wprowadzające w błąd — Zaniechanie wprowadzające w błąd — Transpozycja przepisu dyrektywy przewidziana wyłącznie w pracach przygotowawczych dotyczących ustawy krajowej dokonującej transpozycji, a nie w samym tekście tej ustawy)	8
2017/C 006/10	Sprawa C-613/14: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 27 października 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court – Irlandia) – James Elliott Construction Limited/Irish Asphalt Limited [Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 267 TFUE — Właściwość Trybunału — Pojęcie „przepisu prawa Unii” — Dyrektywa 89/106/EWG — Zbliżenie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich odnoszących się do wyrobów budowlanych — Norma przyjęta przez Europejski Komitet Normalizacyjny (CEN) na podstawie mandatu Komisji Europejskiej — Publikacja normy w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej — Norma zharmonizowana EN 13242:2002 — Norma krajowa wdrażająca normę zharmonizowaną EN 13242:2002 — Spory dotyczące umów między jednostkami — Metoda stwierdzenia (nie)zgodności wyrobu z normą krajową transponującą normę zharmonizowaną — Data stwierdzenia (nie)zgodności wyrobu z tą normą — Dyrektywa 98/34/WE — Procedura udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych — Zakres stosowania]	9

2017/C 006/11	Sprawa C-41/15: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 8 listopada 2016 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court (Irlandia) – Gerard Dowling i in./Minister for Finance (Rozporządzenie nr 407/2010/UE — Europejski mechanizm stabilizacji finansowej — Decyzja wykonawcza 2011/77/UE — Pomoc finansowa Unii Europejskiej na rzecz Irlandii — Dokapitalizowanie banków krajowych — Prawo spółek — Druga dyrektywa 77/91/EWG — Artykuły 8, 25 i 29 — Dokapitalizowanie banku w drodze zarządzenia sądowego — Podwyższenie kapitału zakładowego bez uchwały walnego zgromadzenia i bez oferowania akcji wyemitowanych z zachowaniem pierwszeństwa dotychczasowych akcjonariuszy — Emisja nowych akcji po cenie niższej od ich wartości nominalnej)	10
2017/C 006/12	Sprawa C-42/15: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 9 listopada 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Okresný súd Dunajská Streda – Słowacja) – Home Credit Slovakia a.s./Klára Bíróová [Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2008/48/WE — Ochrona konsumentów — Kredyt konsumencki — Artykuł 1, art. 3 lit. m), art. 10 ust. 1 i 2, art. 22 ust. 1 i art. 23 — Wykładnia wyrażenia „w formie papierowej” i „na innym trwałym nośniku” — Umowa odnosząca się do innego dokumentu — Wymóg zachowania „formy pisemnej” zgodnie z prawem krajowym — Wskazanie wymaganych informacji w drodze odesłania do obiektywnych parametrów — Elementy, jakie należy wskazać w umowie o kredyt na czas określony — Skutki braku wymaganych informacji — Proporcjonalność]	11
2017/C 006/13	Sprawa C-43/15 P: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 8 listopada 2016 r. – BSH Bosch und Siemens Hausgeräte GmbH/Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), LG Electronics Inc. [Odwołanie — Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie do rejestracji graficznego znaku towarowego zawierającego elementy słowne „compressor technology” — Sprzeciw właściciela słownych znaków towarowych KOMPRESSOR PLUS i KOMPRESSOR — Częściowa odmowa rejestracji — Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 — Artykuł 60 — Rozporządzenie (WE) nr 216/96 — Artykuł 8 ust. 3 — Odwołanie „posiłkowe” — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) — Słabo odróżniający charakter wcześniejszych krajowych znaków towarowych — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd]	12
2017/C 006/14	Sprawa C-114/15: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 27 października 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel de Pau – Francja) – postępowanie karne przeciwko Association des utilisateurs et distributeurs de l'agrochimie européenne (Audace) i in. (Odesłanie prejudycjalne — Swoboda przepływu towarów — Artykuły 34 TFUE i 36 TFUE — Ograniczenia ilościowe — Przywóz równoległy weterynaryjnych produktów leczniczych — Dyrektywa 2001/82/WE — Artykuł 65 — Krajowy system uzyskania uprzedniego zezwolenia — Wyłączenie hodowców z możliwości skorzystania z uproszczonej procedury wydawania pozwoleń na dopuszczenie do obrotu — Obowiązek posiadania pozwolenia na dokonywanie sprzedaży hurtowej — Obowiązek dysponowania zakładem na terytorium państwa członkowskiego przywozu — Obowiązki nadzoru nad bezpieczeństwem farmakoterapii)	12
2017/C 006/15	Sprawa C-149/15: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 9 listopada 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel de Liège – Belgia) – Sabrina Wathelet/Garage Bietheres & Fils SPRL (Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 1999/44/WE — Sprzedaż towarów konsumpcyjnych i związane z tym gwarancje — Zakres stosowania — Pojęcie sprzedawcy — Pośrednik — Wyjątkowe okoliczności)	13
2017/C 006/16	Sprawa C-195/15: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 26 października 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof – Niemcy) – SCI Senior Home, objęta postępowaniem naprawczym/Gemeinde Wedemark, Hannoversche Volksbank eG [Odesłanie prejudycjalne — Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości — Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Postępowanie upadłościowe — Rozporządzenie (WE) nr 1346/2000 — Artykuł 5 — Pojęcie „praw rzeczowych osób trzecich” — Ciężar publiczny obciążający nieruchomości i gwarantujący pobranie podatku gruntowego]	14
2017/C 006/17	Sprawa C-211/15 P: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 26 października 2016 r. – Orange, dawniej France Télécom/Komisja Europejska (Odwołanie — Konkurencja — Pomoc państwa — Pomoc przyznana przez Republikę Francuską na rzecz France Télécom — Reforma systemu finansowania świadczeń emerytalnych urzędników państwowych zatrudnionych we France Télécom — Zmniejszenie wysokości rekompensaty, jaka miała zostać wypłacona na rzecz skarbu państwa przez France Télécom — Decyzja uznająca pomoc za zgodną z rynkiem wewnętrznym pod pewnymi warunkami — Pojęcie „pomocy” — Pojęcie „korzyści gospodarczej” — Selektowność — Zakłócenie konkurencji — Przeinaczenie okoliczności faktycznych — Brak uzasadnienia — Zastąpienie uzasadnienia innym uzasadnieniem)	14

2017/C 006/18	Sprawa C-212/15: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 9 listopada 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Mureș – Rumunia) – ENEFI Energiahatékonyasági Nyrt/Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov (DGRFP) (Odesłanie prejudycjalne — Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Postępowanie upadłościowe — Rozporządzenie (WE) nr 1346/2000 — Artykuł 4 — Skutki wynikające z prawa państwa członkowskiego w odniesieniu do wierzytelności, które nie były objęte postępowaniem upadłościowym — Wygaśnięcie — Charakter podatkowy wierzytelności — Brak wpływu — Artykuł 15 — Pojęcie „toczących się postępowań” — Postępowanie egzekucyjne — Wyłączenie)	15
2017/C 006/19	Sprawa C-220/15: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 27 października 2016 r. – Komisja Europejska/Republika Federalna Niemiec (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Swoboda przepływu towarów — Dyrektywa 2007/23/WE — Wprowadzanie do obrotu wyrobów pirotechnicznych — Artykuł 6 — Swobodny przepływ wyrobów pirotechnicznych zgodnych z wymogami dyrektywy — Przepisy krajowe uzależniające wprowadzanie do obrotu wyrobów pirotechnicznych od dodatkowych wymogów — Obowiązek uprzedniego zgłoszenia w krajowym organie upoważnionym do kontroli i zmiany instrukcji użytkowania wyrobów pirotechnicznych) . . .	16
2017/C 006/20	Sprawa C-243/15: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 8 listopada 2016 r. – (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Najvyšší súd Slovenskej republiky – Słowacja) – Lesoochranárske zoskupenie VLK/Obvodný úrad Trenčín (Odesłanie prejudycjalne — Środowisko naturalne — Dyrektywa 92/43/EWG — Ochrona siedlisk przyrodniczych — Artykuł 6 ust. 3 — Konwencja z Aarhus — Udział społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostęp do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska — Artykuły 6 i 9 — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuł 47 — Prawo do skutecznej ochrony sądowej — Przedsięwzięcie polegające na budowie ogrodzenia — Obszar chroniony Strážovské vrchy — Postępowanie administracyjne w przedmiocie wydania pozwolenia — Organizacja ochrony środowiska — Wniosek o uznanie charakteru strony postępowania — Odrzucenie wniosku — Środek prawny	16
2017/C 006/21	Sprawa C-269/15: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 26 października 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van Cassatie – Belgia) – Rijksdienst voor Pensioenen/Willem Hoogstad (Odesłanie prejudycjalne — Zabezpieczenie społeczne — Rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 — Artykuł 4 — Przedmiotowy zakres stosowania — Potrącenia z emerytur ustawowych, a także z jakiegokolwiek innego przysporzenia dodatkowego — Artykuł 13 — Określenie właściwego ustawodawstwa — Zamieszkanie w innym państwie członkowskim)	17
2017/C 006/22	Sprawa C-276/15: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 26 października 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof – Niemcy) – Hecht-Pharma GmbH/Hohenzollern Apotheke, Winfried Ertelt, działający jako właściciel (Odesłanie prejudycjalne — Produkty lecznicze stosowane u ludzi — Dyrektywa 2001/83/WE — Zakres stosowania — Artykuł 2 ust. 1 — Produkty lecznicze wyprodukowane przemysłowo albo wytworzone przy zastosowaniu metody, w której wykorzystuje się proces przemysłowy — Artykuł 3 pkt 2 — Lek apteczny)	18
2017/C 006/23	Sprawa C-290/15: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 27 października 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État – Belgia) – Patrice D'Oultremont i in./Région wallonne [Odesłanie prejudycjalne — Ocena skutków wywieranych przez niektóre plany i programy na środowisko naturalne — Dyrektywa 2001/42/WE — Artykuł 2 lit. a) oraz art. 3 ust. 2 lit. a) — Pojęcie „planów i programów” — Określone w zarządzeniu wykonawczym warunki instalacji turbin wiatrowych — Przepisy dotyczące w szczególności środków bezpieczeństwa, kontroli, przywrócenia do stanu poprzedniego, zabezpieczenia finansowego, a także dopuszczalnych poziomów hałasu określanych w świetle przeznaczenia terenów]	19
2017/C 006/24	Sprawa C-292/15: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 27 października 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vergabekammer Südbayern – Niemcy) – Hörmann Reisen GmbH/Stadt Augsburg, Landkreis Augsburg [Odesłanie prejudycjalne — Zamówienia publiczne — Usługi publiczne w zakresie autobusowego transportu pasażerskiego — Rozporządzenie (WE) nr 1370/2007 — Artykuł 4 ust. 7 — Podwykonawstwo — Wymóg samodzielnego świadczenia znaczącej części publicznych usług transportu pasażerskiego przez podmiot świadczący usługi publiczne — Zakres — Artykuł 5 ust. 1 — Postępowanie w sprawie udzielania zamówienia — Udzielenie zamówienia publicznego zgodnie z dyrektywą 2004/18/WE]	20

2017/C 006/25	Sprawa C-428/15: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 27 października 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court – Irlandia) – Child and Family Agency/J. D. (Odesłanie prejudycjalne — Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Jurysdykcja oraz uznawanie i wykonywanie orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej — Rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 — Artykuł 15 — Przekazanie sprawy sądowi innego państwa członkowskiego — Zakres zastosowania — Przesłanki stosowania — Sąd lepiej umiejscowiony do rozpoznania sprawy — Dobro dziecka)	21
2017/C 006/26	Sprawa C-468/15 P: Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 26 października 2016 r. – PT Perindustrian dan Perdagangan Musim Semi Mas (PT Musim Mas)/Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska, Sasol Olefins & Surfactants GmbH, Sasol Germany GmbH [Odwołanie — Dumping — Rozporządzenia wykonawcze (UE) nr 1138/2011 i nr 1241/2012 — Przywóz niektórych alkoholi tłuszczowych i ich mieszanek, pochodzących z Indii, Indonezji i Malezji — Rozporządzenie (WE) nr 1225/2009 — Artykuł 2 ust. 10 lit. i) — Dostosowanie — Funkcje podobne do funkcji przedstawiciela pracującego na zasadzie prowizji — Artykuł 2 ust. 10 akapit pierwszy — Symetria wartości normalnej i ceny eksportowej — Zasada dobrej administracji]	22
2017/C 006/27	Sprawa C-482/15 P: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 26 października 2016 r. – Westermann Lernspielverlage GmbH, dawniej Westermann Lernspielverlag GmbH/Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (Odwołanie — Zgłoszenie znaku towarowego Unii Europejskiej — Graficzny znak towarowy zawierający elementy słowne „bambino” i „lück” — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Wcześniejszy graficzny unijny znak towarowy zawierający element słowny „bambino” — Częściowa odmowa rejestracji — Wygaśnięcie prawa do wcześniejszego unijnego znaku towarowego stanowiącego podstawę sprzeciwu — Pismo wnoszącej odwołanie, w którym powiadomiła Sąd o tym wygaśnięciu — Odmowa przez Sąd załączenia pisma do akt sprawy — Brak uzasadnienia)	22
2017/C 006/28	Sprawa C-439/16 PPU: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 27 października 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Spetsializiran nakazatelen sad – Bułgaria) – postępowanie karne przeciwko Emilowi Milewowi [Odesłanie prejudycjalne — Pilny tryb prejudycjalny — Współpraca sądowa w sprawach karnych — Dyrektywa (UE) 2016/343 — Artykuły 3 i 6 — Stosowanie w czasie — Kontrola sądowa tymczasowego aresztowania oskarżonego — Uregulowanie krajowe zakazujące, na etapie postępowania sądowego, badania istnienia uzasadnionego podejrzenia, że oskarżony popełnił przestępstwo — Sprzeczność z art. 5 ust. 1 lit. c) i art. 5 ust. 4 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności — Swoboda oceny pozostawiona sądom krajowym przez krajowe orzecznictwo w przedmiocie stosowania lub niestosowania wspomnianej konwencji]	23
2017/C 006/29	Sprawa C-317/16 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (dziewiąta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 11 marca 2015 r. w sprawie T-346/14, Janukowycz/Rada, wniesione w dniu 2 czerwca 2016 r. przez Ukrainę	23
2017/C 006/30	Sprawa C-318/16 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 11 marca 2015 r. w sprawie T-347/14, Janukowycz/Rada, wniesione w dniu 2 czerwca 2016 r. przez Ukrainę	24
2017/C 006/31	Sprawa C-319/16 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (dziewiąta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 11 marca 2015 r. w sprawie T-348/14, Janukowycz/Rada, wniesione w dniu 2 czerwca 2016 r. przez Ukrainę	24
2017/C 006/32	Sprawa C-488/16 P: Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 5 lipca 2016 r. w sprawie T-167/15, Bundesverbandes Souvenir – Geschenke – Ehrenpreise e.V./Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, wniesione w dniu 13 września 2016 r. przez Bundesverband Souvenir – Geschenke – Ehrenpreise e.V.	24
2017/C 006/33	Sprawa C-519/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Administrativo e Fiscal de Coimbra (Portugalia) w dniu 5 października 2016 r. – Superfoz – Supermercados Lda/Fazenda Pública	26

2017/C 006/34	Sprawa C-531/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Litwa) w dniu 18 października 2016 r. – <i>Šiaulių regiono atliekų tvarkymo centras/„Specializuotas transporta” UAB</i>	27
2017/C 006/35	Sprawa C-532/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litwa) w dniu 18 października 2016 r. Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos/AB SEB bankas	28
2017/C 006/36	Sprawa C-540/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litwa) w dniu 25 października 2016 r. –UAB Spika, AB Senoji Baltija, UAB Stekutis, UAB Prekybos namai Aistra/Žuvininkystės tarnyba prie Lietuvos Respublikos žemės ūkio ministerijos	29
2017/C 006/37	Sprawa C-541/16: Skarga wniesiona w dniu 25 października 2016 r. – Komisja Europejska/Królestwo Danii	30
2017/C 006/38	Sprawa C-543/16: Skarga wniesiona w dniu 27 października 2016 r. – Komisja Europejska/Republika Federalna Niemiec	31

Sąd

2017/C 006/39	Sprawa T-579/14: Wyrok Sądu z dnia 9 listopada 2016 r. – Birkenstock Sales/EUIPO (Przedstawienie motywu krzyżujących się falowanych linii) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską — Graficzny znak towarowy przedstawiający krzyżujące się falowane linie — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter odróżniający — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Motyw zdobniczy — Stosowanie motywu zdobniczego na opakowaniu towaru]	33
2017/C 006/40	Sprawa T-67/15: Wyrok Sądu z dnia 10 listopada 2016 r. – Polo Club/EUIPO – Lifestyle Equities (POLO CLUB SAINT-TROPEZ HARAS DE GASSIN) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego POLO CLUB SAINT-TROPEZ HARAS DE GASSIN — Wcześniejsze graficzne unijne znaki towarowe BEVERLY HILLS POLO CLUB — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Przedstawienie dodatkowych dowodów — Uprawnienia dyskrecyjne przyznane na podstawie art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 — Częściowe przekazania sprawy do Wydziału Sprzeciwów — Artykuł 64 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 207/2009]	33
2017/C 006/41	Sprawa T-184/15: Wyrok Sądu z dnia 9 listopada 2016 r. – Trivisio Prototyping/Komisja (Pomoc finansowa — Szósty program ramowy w zakresie badań, rozwoju technologicznego i demonstracji — Umowy dotyczące projektów ULTRA, CINEspace oraz IMPROVE — Częściowa zmiana kwalifikacji skargi — Decyzja stanowiąca tytuł egzekucyjny — Artykuł 299 TFUE — Klauzula arbitrażowa — Koszty kwalifikowalne — Zwrot wypłaconych kwot)	34
2017/C 006/42	Sprawa T-290/15: Wyrok Sądu z dnia 9 listopada 2016 r. – Smarter Travel Media/EUIPO (SMARTER TRAVEL) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego SMARTER TRAVEL — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) i art. 7 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Równość traktowania]	35
2017/C 006/43	Sprawa T-315/15: Wyrok Sądu z dnia 17 listopada 2016 r. – Vince/EUIPO (ELECTRIC HIGHWAY) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego ELECTRIC HIGHWAY — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]	35

2017/C 006/44	Sprawa T-579/15: Wyrok Sądu z dnia 8 listopada 2016 r. – For Tune/EUIPO – Gastwerk Hotel Hamburg (fortune) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego fortune — Wcześniejszy słowny niemiecki znak towarowy FORTUNE-HOTELS — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]	36
2017/C 006/45	Sprawa T-157/16 P: Wyrok Sądu z dnia 17 listopada 2016 r. – Fedtke/EKES (Odwołanie — Służba publiczna — Urzędnicy — Akt wyłącznie potwierdzający — Nowe istotne okoliczności faktyczne — Ciężar dowodu)	36
2017/C 006/46	Sprawa T-746/15: Postanowienie Sądu z dnia 9 listopada 2016 r. – Biofa/Komisja [Skarga o stwierdzenie nieważności — Środki ochrony roślin — Rozporządzenie wykonawcze (UE) 2015/2069 — Zatwierdzenie substancji podstawowej wodorowęglan sodu — Brak bezpośredniego oddziaływania — Niedopuszczalność]	37
2017/C 006/47	Sprawa T-12/16: Postanowienie Sądu z dnia 7 października 2016 r. – Słowenia/Komisja [EFRG i EFRROW — Wydatki wyłączone z finansowania — Wydatki poniesione przez Słowenię — Przyjęcie decyzji wykonawczej (UE) 2016/1059 — Umorzenie postępowania]	38
2017/C 006/48	Sprawa T-281/16 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 11 listopada 2016 r. – Solelec i in./Parlament [Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Zamówienia publiczne na roboty budowlane — Postępowanie przetargowe — Prace z zakresu instalacji elektrycznej (wysokoprądowej) w ramach projektu rozbudowy i modernizacji budynku im. Konrada Adenauera Parlamentu w Luksemburgu — Odrzucenie oferty jednego z oferentów i udzielenie zamówienia innemu oferentowi — Wniosek o zawieszenie wykonania — Brak pilnego charakteru]	38
2017/C 006/49	Sprawa T-738/16: Skarga wniesiona w dniu 25 października 2016 r. – La Quadrature du Net i in./Komisja	39
2017/C 006/50	Sprawa T-745/16: Skarga wniesiona w dniu 28 października 2016 r. – BPCE/EBC	40
2017/C 006/51	Sprawa T-749/16: Skarga wniesiona w dniu 28 października 2016 r. – Stemcor London i Samac Steel Supplies/Komisja	41
2017/C 006/52	Sprawa T-750/16: Skarga wniesiona w dniu 28 października 2016 r. – FV/Rada	42
2017/C 006/53	Sprawa T-751/16: Skarga wniesiona w dniu 28 października 2016 r. – Confédération Nationale du Crédit Mutuel/EBC	42
2017/C 006/54	Sprawa T-756/16: Skarga wniesiona w dniu 2 listopada 2016 r. – Euro Castor Green/EUIPO – Netlon France (kratka zasłaniająca)	43
2017/C 006/55	Sprawa T-757/16: Skarga wniesiona w dniu 28 października 2016 – Société generale/EBC	44
2017/C 006/56	Sprawa T-758/16: Skarga wniesiona w dniu 31 października 2016 r. – Crédit Agricole/EBC	45
2017/C 006/57	Sprawa T-760/16: Skarga wniesiona w dniu 4 listopada 2016 r. – Basil/EUIPO – Artex (koszyk rowerowy)	46
2017/C 006/58	Sprawa T-736/16: Skarga wniesiona w dniu 31 października 2016 r. – PY/EUCAP Sahel Niger	46
2017/C 006/59	Sprawa T-765/16: Skarga wniesiona w dniu 5 listopada 2016 r. – Grupo Ganaderos de Fuerteventura/EUIPO (EL TOFIO El sabor de CANARIAS)	47
2017/C 006/60	Sprawa T-766/16: Skarga wniesiona w dniu 7 listopada 2016 r. – Hércules Club de Fútbol/Komisja	48

2017/C 006/61	Sprawa T-768/16: Skarga wniesiona w dniu 31 października 2016 r. – BNP Paribas/EBC	49
2017/C 006/62	Sprawa T-770/16: Skarga wniesiona w dniu 2 listopada 2016 r. – Korwin-Mikke/Parlament	50
2017/C 006/63	Sprawa T-774/16: Skarga wniesiona w dniu 7 listopada 2016 r. – Consejo Regulador del Cava/EUIPO – Cave de Tain L'Hermitage, union des propriétaires (CAVE DE TAIN)	50
2017/C 006/64	Sprawa T-780/16: Skarga wniesiona w dniu 8 listopada 2016 r. – Mediaexpert/EUIPO – Mediaexpert (mediaexpert)	51
2017/C 006/65	Sprawa T-784/16: Skarga wniesiona w dniu 1 listopada 2016 r. – Pilla/Komisja i EACEA	52
2017/C 006/66	Sprawa T-785/16: Skarga wniesiona w dniu 9 listopada 2016 r. – BSH Electrodomesticos España/EUIPO – DKSH International (Ufesa)	53
2017/C 006/67	Sprawa T-795/16: Skarga wniesiona w dniu 9 listopada 2016 r. – Krasnyiy oktyabr/EUIPO – Kondyterska korporatsiia „Roshen” (CRABS)	54
2017/C 006/68	Sprawa T-796/16: Skarga wniesiona w dniu 11 listopada 2016 r. – CEDC International/EUIPO – Underberg (Przedstawienie zielono-brązowego żdźbła trawy w butelce)	54
2017/C 006/69	Sprawa T-798/16: Skarga wniesiona w dniu 14 listopada 2016 r. – Hanso Holding/EUIPO (REAL) . .	55
2017/C 006/70	Sprawa T-720/15: Postanowienie Sądu z dnia 16 września 2016 r. – Komisja/CINAR	56
2017/C 006/71	Sprawa T-732/15: Postanowienie Sądu z dnia 16 września 2016 r. – ICA Laboratories i in./Komisja .	56

Sprostowania

2017/C 006/72	Sprostowanie komunikatu w Dzienniku Urzędowym w sprawie T-698/16 (Dz.U. C 441 z 28.11.2016)	57
---------------	---	----

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2017/C 006/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 475 z 19.12.2016

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 462 z 12.12.2016

Dz.U. C 454 z 5.12.2016

Dz.U. C 441 z 28.11.2016

Dz.U. C 428 z 21.11.2016

Dz.U. C 419 z 14.11.2016

Dz.U. C 410 z 7.11.2016

Teksty te są dostępne na stronie internetowej

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

SĄD

Mianowanie Sekretarza

(2017/C 006/02)

Kadencja Emmanuela Coulona, sekretarza Sądu Unii Europejskiej, dobiega końca w dniu 5 października 2017 r.

Sąd podjął w dniu 16 listopada 2016 r. decyzję o mianowaniu Emmanuela Coulona na kolejną kadencję, na podstawie art. 32 § 4 regulaminu postępowania, na okres od 6 października 2017 r. do 5 października 2023 r. włącznie.

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 9 listopada 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bayerischer Verwaltungsgerichtshof – Niemcy) – Davitas GmbH/Stadt Aschaffenburg

(Sprawa C-448/14) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Nowa żywność i nowe składniki żywności — Rozporządzenie (WE) nr 258/97 — Artykuł 1 ust. 2 lit. c) — Pojęcie „żywności i składników żywności o nowej podstawowej strukturze molekularnej”]

(2017/C 006/03)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bayerischer Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Davitas GmbH

Strona pozwana: Stadt Aschaffenburg

przy udziale: Landesanwaltschaft Bayern

Sentencja

Artykuł 1 ust. 2 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 258/97 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 stycznia 1997 r. dotyczącego nowej żywności i nowych składników żywności, zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 596/2009 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 czerwca 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że wyrażenie „nowa podstawowa struktura molekularna” odnosi się do żywności lub składników żywności, które nie były wykorzystywane do spożycia przez ludzi na terytorium Unii Europejskiej przed dniem 15 maja 1997 r.

⁽¹⁾ Dz.U. C 448 z 15.12.2014.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 27 października 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Centrale Raad van Beroep – Niderlandy) – Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank/F. Wieland, H. Rothwangl

(Sprawa C-465/14) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Artykuły 18 i 45 TFUE — Zabezpieczenie społeczne pracowników migrujących — Rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 — Artykuły 3 i 94 — Rozporządzenie (WE) nr 859/2003 — Artykuł 2 ust. 1 i 2 — Ubezpieczenie emerytalne oraz ubezpieczenie na wypadek śmierci — Byli marynarze będący obywatelami państwa trzeciego, które w 1995 r. przystąpiło do Unii Europejskiej — Wyłączenie prawa do świadczeń emerytalnych]

(2017/C 006/04)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Centrale Raad van Beroep

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank

Strona pozwana: F. Wieland, H. Rothwangl

Sentencja

- 1) Wykładni art. 94 ust. 1 i 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, w wersji zmienionej i uaktualnionej rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r., ze zmianami wprowadzonymi rozporządzeniem nr 647/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) z dnia 13 kwietnia 2005 r. należy dokonywać w ten sposób, że nie sprzeciwia się on uregulowaniu państwa członkowskiego, które nie uwzględnia, do celów ustalenia prawa do świadczeń emerytalnych, okresu ubezpieczenia jakoby ukończonego przez pracownika zagranicznego zgodnie z ustawodawstwem tego państwa, w sytuacji gdy państwo, którego ów pracownik jest obywatelem, przystąpiło do Unii Europejskiej po ukończeniu tego okresu.
- 2) Wykładni art. 18 i 45 TFUE należy dokonywać w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one ustawodawstwu państwa członkowskiego, takiemu jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, zgodnie z którym marynarz, który przez określony czas wchodził w skład załogi statku morskiego z portem macierzystym w tym państwie członkowskim i zamieszkiwał na jego pokładzie, jest wyłączony z ubezpieczenia emerytalnego za ten okres ze względu na to, że w owym okresie nie był obywatelem państwa członkowskiego.
- 3) Wykładni art. 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 859/2003 z dnia 14 maja 2003 r. rozszerzającego przepisy rozporządzenia nr 1408/71 i rozporządzenia nr 574/72 na obywateli państw trzecich, którzy nie są jeszcze objęci tymi przepisami wyłącznie ze względu na ich obywatelstwo, należy dokonywać w ten sposób, że nie sprzeciwia się on uregulowaniu państwa członkowskiego, zgodnie z którym okres zatrudnienia ukończony zgodnie z ustawodawstwem tego państwa członkowskiego przez pracownika najemnego, który nie był w tym okresie obywatelem państwa członkowskiego, ale który w chwili złożenia wniosku o emeryturę jest objęty zakresem stosowania art. 1 tego rozporządzenia, nie jest uwzględniany przez to państwo członkowskie do celów ustalenia uprawnień emerytalnych tego pracownika.

⁽¹⁾ Dz.U. C 448 z 15.12.2014.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 26 października 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus – Finlandia) – Yara Suomi Oy, Borealis Polymers Oy, Neste Oil Oy, SSAB Europe Oy/Työ- ja elinkeinoministeriö

(Sprawa C-506/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — System handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych w Unii Europejskiej — Dyrektywa 2003/87/WE — Artykuł 10a — Metoda przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji — Obliczanie jednolitego międzysektorowego współczynnika korygującego — Decyzja 2013/448/UE — Artykuł 4 — Załącznik II — Ważność — Zastosowanie jednolitego międzysektorowego współczynnika korygującego do instalacji w sektorach narażonych na znaczące ryzyko ucieczki emisji CO₂ — Ustalanie wskaźnika emisyjności dla produktu w odniesieniu do ciekłego metalu — Decyzja 2011/278/UE — Artykuł 10 ust. 9 — Załącznik I — Ważność)

(2017/C 006/05)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Korkein hallinto-oikeus

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Yara Suomi Oy, Borealis Polymers Oy, Neste Oil Oy, SSAB Europe Oy

Strona pozwana: Työ- ja elinkeinoministeriö

Sentencja

- 1) Analiza pytań trzeciego i czwartego nie wykazała niczego, co mogłoby mieć wpływ na ważność art. 15 ust. 3 decyzji Komisji 2011/278/UE z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady.
- 2) Analiza pytań szóstego i siódmego nie wykazała istnienia jakiegokolwiek okoliczności mogącej wpłynąć na ważność załącznika I do decyzji 2011/278.
- 3) Analiza pytania piątego nie wykazała istnienia jakiegokolwiek okoliczności mogącej wpłynąć na ważność art. 10 ust. 9 akapit pierwszy decyzji 2011/278.
- 4) Stwierdza się nieważność art. 4 decyzji Komisji 2013/448/UE z dnia 5 września 2013 r. dotyczącej krajowych środków wykonawczych w odniesieniu do przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgodnie z art. 11 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz załącznika II do tej decyzji.
- 5) Skutki stwierdzenia nieważności art. 4 decyzji 2013/448 i załącznika II do tej decyzji zostają ograniczone w czasie w ten sposób, że po pierwsze, owo stwierdzenie nieważności wywrze skutki dopiero po upływie okresu dziesięciu miesięcy od dnia ogłoszenia wyroku z dnia 28 kwietnia 2016 r., Borealis Polyolefine i in. (C-191/14, C-192/14, C-295/14, C389/14 i od C-391/14 do C-393/14, EU:C:2016:311), co zapewni Komisji Europejskiej czas na przyjęcie koniecznych środków, a po drugie, działania podejmowane na podstawie nieważnych przepisów przed upływem wskazanego okresu nie mogą być kwestionowane.

⁽¹⁾ Dz.U. C 34 z 2.2.2015.

**Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 27 października 2016 r. – Debonair Trading Internacional Ld^a/
Groupe Léa Nature SA, Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej**

(Sprawa C-537/14 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Znak towarowy Unii Europejskiej — Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 — Artykuł 8 ust 1 lit. b) i art. 8 ust. 5 — Graficzny znak towarowy zawierający elementy słowne „SO’BiO ětic” — Sprzeciw właściciela słownych i graficznych krajowych i unijnych znaków towarowych zawierających element słowny „SO...?” — Odmowa rejestracji)

(2017/C 006/06)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Debonair Trading Internacional Ld^a (przedstawiciele: D. Selden, Advocate, T. Alkin, Barrister)

Druga strona postępowania: Groupe Léa Nature SA (przedstawiciel: adwokat S. Arnaud), Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: D. Gája i P. Geroulakos, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 23 września 2014, *Groupe Léa Nature/OHIM – Debonair Trading Internacional (SO’BiO ětic)* (T-341/13, niepublikowany, EU:T:2014:802) zostaje uchylony.
- 2) Sprawa zostaje przekazana do ponownego rozpoznania przez Sąd Unii Europejskiej.
- 3) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 118 z 13.4.2015.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 8 listopada 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski gradski sad – Bułgaria) – postępowanie karne przeciwko Atanasowi Ognyanowowi

(Sprawa C-554/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Współpraca sądowa w sprawach karnych — Decyzja ramowa 2008/909/WSiSW — Artykuł 17 — Prawo regulujące wykonanie kary — Wykładnia przepisu krajowego państwa wykonującego, przewidującego obniżenie kary pozbawienia wolności w następstwie pracy wykonanej przez osobę skazaną w trakcie pozbawienia jej wolności w państwie wydającym — Skutki prawne decyzji ramowych — Obowiązek wykładni zgodnej)

(2017/C 006/07)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Sofiyski gradski sad

Strona w postępowaniu karnym przed sądem krajowym

Atanas Ognyanov

przy udziale: Sofijska gradska prokuratura

Sentencja

- 1) Artykuł 17 ust. 1 i 2 decyzji ramowej Rady 2008/909/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności – w celu wykonania tych wyroków w Unii Europejskiej, zmienionej decyzją ramową Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on przepisowi krajowemu interpretowanemu tak, iż zezwala on państwu wykonującemu na przyznanie osobie skazanej obniżenia kary w następstwie pracy wykonanej w trakcie pozbawienia wolności w państwie wydającym, podczas gdy właściwe organy tego ostatniego państwa zgodnie z jego prawem nie przyznały takiego obniżenia kary.
- 2) Prawo Unii należy interpretować w ten sposób, że sąd krajowy jest zobowiązany do uwzględnienia wszystkich przepisów prawa krajowego i dokonania ich wykładni w miarę możliwości zgodnie z decyzją ramową 2008/909, zmienioną przez decyzję ramową 2009/299, w celu osiągnięcia rezultatu, do którego decyzja ta zmierza, w razie potrzeby odstępując z własnej inicjatywy od stosowania wykładni przyjętej przez sąd krajowy orzekający w ostatniej instancji, jeśli wykładnia ta jest niezgodna z prawem Unii.

⁽¹⁾ Dz.U. C 73 z 2.3.2015.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 26 października 2016 r. – Dimosia Epicheirisi Ilektrismou AE (DEI)/Alouminion tis Ellados VEAE, dawniej Alouminion AE, Komisja Europejska

(Sprawa C-590/14 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Pomoc państwa — Produkcja aluminium — Preferencyjna taryfa opłat za energię elektryczną przyznana w drodze umowy — Decyzja uznająca pomoc za zgodną z rynkiem wewnętrznym — Rozwiązanie umowy — Zawieszenie skutków rozwiązania umowy przez sąd — Decyzja uznająca pomoc za bezprawnie przyznaną — Artykuł 108 ust. 3 TFUE — Pojęcia pomocy istniejącej i nowej pomocy — Rozróżnienie)

(2017/C 006/08)

Język postępowania: grecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Dimosia Epicheirisi Ilektrismou AE (DEI) (przedstawiciele: E. Bourtzalas, adwokat, E. Salaka, C. Synodinos, C. Tagaras i A. Oikonomou, dikigoroí)

Druga strona postępowania: Alouminion tis Ellados VEAE, dawniej Alouminion AE (przedstawiciele: G. Dellis, N. Korogiannakis, E. Chrysafis, D. Diakopoulos i N. Keramidas, dikigoroí)

Komisja Europejska (przedstawiciele: É. Gippini Fournier i A. Bouchagiar, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 8 października 2014 r. Alouminion/Komisja (T-542/11, EU:T:2014:859) zostaje uchylony.
- 2) Sprawa T 542/11 zostaje skierowana do ponownego rozpoznania przez Sąd Unii Europejskiej.
- 3) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 65 z 23.2.2015.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 26 października 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Retten i Glostrup – Dania) – postępowanie karne przeciwko Canal Digital Danmark A/S

(Sprawa C-611/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Nieuczciwe praktyki handlowe — Dyrektywa 2005/29/WE — Artykuły 6 i 7 — Reklama dotycząca abonamentu telewizji satelitarnej — Cena abonamentu obejmująca, poza miesięczną opłatą abonamentową, półroczną opłatę za kartę niezbędną do odkodowania programów — Wysokość opłaty półrocznej pominięta lub przedstawiona w sposób mniej widoczny w porównaniu z wysokością opłaty miesięcznej — Działanie wprowadzające w błąd — Zaniechanie wprowadzające w błąd — Transpozycja przepisu dyrektywy przewidziana wyłącznie w pracach przygotowawczych dotyczących ustawy krajowej dokonującej transpozycji, a nie w samym tekście tej ustawy)

(2017/C 006/09)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Retten i Glostrup

Strona w postępowaniu karnym przed sądem krajowym

Canal Digital Danmark A/S

Sentencja

- 1) Artykuł 7 ust. 1 i 3 dyrektywy 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającej dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („dyrektywy o nieuczciwych praktykach handlowych”) należy interpretować w ten sposób, że aby ocenić, czy praktyka handlowa powinna zostać uznana za zaniechanie wprowadzające w błąd, trzeba wziąć pod uwagę kontekst, w jaki owa praktyka się wpisuje, a w szczególności ograniczenia właściwe dla środka przekazu stosowanego dla danej praktyki handlowej, ograniczenia przestrzenne lub czasowe, jakie ów środek przekazu nakłada, jak również wszelkie środki podjęte przez przedsiębiorcę w celu udostępnienia informacji konsumentom w inny sposób, nawet jeśli taki wymóg nie wynika wyraźnie z brzmienia rozpatrywanych uregulowań krajowych.
- 2) Artykuł 6 ust. 1 dyrektywy 2005/29 powinien być interpretowany w ten sposób, że praktykę handlową polegającą na dzieleniu ceny produktu na szereg elementów i na podkreślaniu jednego z nich należy uznać za wprowadzającą w błąd, jeśli praktyka ta może, po pierwsze, doprowadzić do powstania po stronie przeciętnego konsumenta błędnego wrażenia, że zaproponowana mu cena jest korzystna, a po drugie, skłonić go do podjęcia decyzji dotyczącej transakcji, której inaczej by nie podjął, co powinien sprawdzić sąd odsyłający, uwzględniając wszystkie istotne okoliczności sprawy w postępowaniu głównym. Jednakże ograniczenia czasowe, którym mogą podlegać niektóre środki przekazu, takie jak telewizyjne spoty reklamowe, nie mogą zostać uwzględnione przy ocenie, czy praktyka handlowa wprowadza w błąd w świetle art. 6 ust. 1 tej dyrektywy.
- 3) Artykuł 7 dyrektywy 2005/29 należy interpretować w ten sposób, że jeśli przedsiębiorca zadecyduje o skalkulowaniu ceny za abonament w taki sposób, iż konsument musi uiścić zarówno opłatę miesięczną, jak i opłatę półroczną, taką praktykę należy uznać za zaniechanie wprowadzające w błąd w przypadku, gdy miesięczna cena abonamentu jest szczególnie podkreślana w działaniach marketingowych, zaś informacja o opłacie półrocznej zostaje całkowicie pominięta lub przedstawiona w mniej widoczny sposób, o ile takie zaniechanie powoduje podjęcie przez konsumenta decyzji dotyczącej transakcji, której inaczej by nie podjął, co powinien ustalić sąd odsyłający z uwzględnieniem ograniczeń właściwych dla stosowanego środka przekazu, charakteru i cech produktu, jak również innych środków, które przedsiębiorca rzeczywiście podjął, aby udostępnić konsumentowi istotne informacje dotyczące produktu.

- 4) Artykuł 7 ust. 4 dyrektywy 2005/29 należy interpretować w ten sposób, że zawiera on wyczerpujące wyliczenie istotnych informacji, które powinny znaleźć się w zaproszeniu do dokonania zakupu. Sąd krajowy powinien ocenić, czy dany przedsiębiorca spełnił ciążący na nim obowiązek udzielenia informacji, uwzględniając charakter i cechy produktu, a także środek przekazu, jaki został wykorzystany w celu złożenia zaproszenia do dokonania zakupu, oraz informacje uzupełniające, które przedsiębiorca ewentualnie dostarczył. Fakt, iż przedsiębiorca dostarczył w zaproszeniu do dokonania zakupu wszystkie informacje wymienione w art. 7 ust. 4 tej dyrektywy, nie wyklucza możliwości uznania tego zaproszenia za wprowadzającą w błąd praktykę handlową w rozumieniu art. 6 ust. 1 lub art. 7 ust. 2 rzeczonej dyrektywy.

(¹) Dz.U. C 73 z 2.3.2015.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 27 października 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court – Irlandia) – James Elliott Construction Limited/Irish Asphalt Limited

(Sprawa C-613/14) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 267 TFUE — Właściwość Trybunału — Pojęcie „przepisu prawa Unii” — Dyrektywa 89/106/EWG — Zbliżenie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich odnoszących się do wyrobów budowlanych — Norma przyjęta przez Europejski Komitet Normalizacyjny (CEN) na podstawie mandatu Komisji Europejskiej — Publikacja normy w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej — Norma zharmonizowana EN 13242:2002 — Norma krajowa wdrażająca normę zharmonizowaną EN 13242:2002 — Spory dotyczące umów między jednostkami — Metoda stwierdzenia (nie)zgodności wyrobu z normą krajową transponującą normę zharmonizowaną — Data stwierdzenia (nie)zgodności wyrobu z tą normą — Dyrektywa 98/34/WE — Procedura udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych — Zakres stosowania]

(2017/C 006/10)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Supreme Court

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: James Elliott Construction Limited

Strona pozwana: Irish Asphalt Limited

Sentencja

- 1) Artykuł 267 TFUE akapit pierwszy należy interpretować w ten sposób, że Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej jest właściwy do dokonywania w trybie prejudycjalnym wykładni normy zharmonizowanej w rozumieniu art. 4 ust. 1 dyrektywy Rady 89/106/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich odnoszących się do wyrobów budowlanych, zmienionej dyrektywą Rady 93/68/EWG z dnia 22 lipca 1993 r., do której odniesienia zostały opublikowane przez Komisję Europejską w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej, seria C.
- 2) Normę zharmonizowaną EN 13242:2002, zatytułowaną „Kruszywa do niezwiązanych i związanych hydraulicznie materiałów stosowanych w obiektach budowlanych i budownictwie drogowym” należy interpretować w ten sposób, iż nie jest ona wiążąca dla sądu krajowego, przed którym zawiśnie spór dotyczący wykonania umowy prawa prywatnego, zobowiązującej jedną ze stron do dostarczenia wyrobu zgodnego z normą krajową wdrażającą normę zharmonizowaną, czy to w odniesieniu do sposobu wykazania zgodności tego wyrobu z umowną specyfikacją, czy do chwili, w której zgodność tego wyrobu należy wykazać.

- 3) Artykuł 4 ust. 2 dyrektywy 89/106, zmienionej dyrektywą 93/68, w świetle jej motywu dwunastego, należy interpretować w ten sposób, że domniemanie, iż wyrób budowlany wyprodukowany zgodnie z normą zharmonizowaną nadaje się do stosowania, nie wiąże sądu krajowego do celów ustalenia jakości handlowej lub przydatności do zamierzonego zastosowania takiego wyrobu, jeżeli uregulowania krajowe o ogólnym charakterze, regulujące sprzedaż towarów, takie jak te rozpatrywane w postępowaniu głównym, wymagają, by wyrób budowlany miał takie cechy.
- 4) Artykuł 1 pkt 11 dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego, ostatnio zmienionej dyrektywą Rady 2006/96/WE z dnia 20 listopada 2006 r., należy interpretować w ten sposób, że krajowe przepisy, takie jak te rozpatrywane w postępowaniu głównym, ustanawiające – chyba że strony postanowią inaczej – dorozumiane warunki umowne dotyczące jakości handlowej i przydatności do zamierzonego zastosowania lub jakości sprzedawanych wyrobów, nie stanowią „przepisów technicznych” w rozumieniu tego przepisu, których projekt powinien podlegać uprzedniej notyfikacji, o której mowa w art. 8 ust. 1 akapit pierwszy dyrektywy 98/34, zmienionej dyrektywą 2006/96.

⁽¹⁾ Dz.U. C 96 z 23.3.2015.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 8 listopada 2016 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court (Irlandia) – Gerard Dowling i in./Minister for Finance

(Sprawa C-41/15) ⁽¹⁾

(Rozporządzenie nr 407/2010/UE — Europejski mechanizm stabilizacji finansowej — Decyzja wykonawcza 2011/77/UE — Pomoc finansowa Unii Europejskiej na rzecz Irlandii — Dokapitalizowanie banków krajowych — Prawo spółek — Druga dyrektywa 77/91/EWG — Artykuły 8, 25 i 29 — Dokapitalizowanie banku w drodze zarządzenia sądowego — Podwyższenie kapitału zakładowego bez uchwały walnego zgromadzenia i bez oferowania akcji wyemitowanych z zachowaniem pierwszeństwa dotychczasowych akcjonariuszy — Emisja nowych akcji po cenie niższej od ich wartości nominalnej)

(2017/C 006/11)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court (Irlandia)

Strony w postępowaniu głównym

Strony skarżące: Gerard Dowling, Padraig McManus, Piotr Skoczylas, Scotchstone Capital Fund Limited

Strona pozwana: Minister for Finance

przy udziale: Permanent TSB Group Holdings plc, dawniej Irish Life and Permanent Group Holdings plc, Permanent TSB plc, dawniej Irish Life and Permanent plc

Sentencja

Artykuł 8 ust. 1, a także art. 25 i 29 drugiej dyrektywy Rady 77/91/EWG z dnia 13 grudnia 1976 r. w sprawie koordynacji gwarancji, jakie są wymagane w państwach członkowskich od spółek w rozumieniu art. [54 akapit drugi TFUE], w celu uzyskania ich równoważności, dla ochrony interesów zarówno współników, jak i osób trzecich w zakresie tworzenia spółki akcyjnej, jak również utrzymania i zmian jej kapitału, należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one środkowi – takiemu jak zarządzenie będące przedmiotem postępowania głównego, wydanemu w sytuacji poważnych zaburzeń gospodarki i systemu finansowego państwa członkowskiego, które zagrażają stabilności finansowej Unii – skutkującemu podwyższeniem kapitału spółki akcyjnej bez zgody jej walnego zgromadzenia, poprzez emisję nowych akcji po cenie niższej od ich wartości nominalnej i bez prawa pierwszeństwa do objęcia akcji przez dotychczasowych akcjonariuszy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 138 z 27.4.2015.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 9 listopada 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Okresný súd Dunajská Streda – Słowacja) – Home Credit Slovakia a.s./ Klára Bíróová

(Sprawa C-42/15) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2008/48/WE — Ochrona konsumentów — Kredyt konsumencki — Artykuł 1, art. 3 lit. m), art. 10 ust. 1 i 2, art. 22 ust. 1 i art. 23 — Wykładnia wyrażenia „w formie papierowej” i „na innym trwałym nośniku” — Umowa odnosząca się do innego dokumentu — Wymóg zachowania „formy pisemnej” zgodnie z prawem krajowym — Wskazanie wymaganych informacji w drodze odesłania do obiektywnych parametrów — Elementy, jakie należy wskazać w umowie o kredyt na czas określony — Skutki braku wymaganych informacji — Proporcjonalność]

(2017/C 006/12)

Język postępowania: słowacki

Sąd odsyłający

Okresný súd Dunajská Streda

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Home Credit Slovakia a.s.

Strona pozwana: Klára Bíróová

Sentencja

1) Artykuł 10 ust. 1 i 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającej dyrektywę Rady 87/102/EWG w związku z art. 3 lit. m) tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że:

- umowa o kredyt niekoniecznie musi zostać sporządzona w jednym dokumencie, ale wszystkie elementy określone w art. 10 ust. 2 wspomnianej dyrektywy powinny zostać sporządzone w formie papierowej lub na innym trwałym nośniku;
- nie stoi on na przeszkodzie temu, aby państwo członkowskie ustanowiło w uregulowaniu krajowym z jednej strony, że umowa o kredyt objęta zakresem stosowania dyrektywy 2008/48 i sporządzona w formie papierowej powinna być podpisana przez strony, oraz z drugiej strony, że ten wymóg złożenia podpisu ma zastosowanie do wszystkich elementów tej umowy określonych w art. 10 ust. 2 tej dyrektywy.

2) Artykuł 10 ust. 2 lit. h) dyrektywy 2008/48 należy interpretować w ten sposób, że nie jest konieczne, by umowa o kredyt zawierała wskazanie poszczególnych terminów płatności, jakiej ma dokonać konsument, poprzez wskazanie konkretnej daty, o ile warunki tej umowy pozwalają owemu konsumentowi na ustalenie bez trudności i z pewnością dat tych płatności.

3) Artykuł 10 ust. 2 lit. h) oraz i) dyrektywy 2008/48 należy interpretować w ten sposób, że umowa o kredyt na czas określony przewidująca spłatę kapitału w ramach następujących po sobie płatności nie musi określać w formie tabeli spłat, jaka część każdej płatności będzie przeznaczona na spłatę tego kapitału. Przepisy te w związku z art. 22 ust. 1 owej dyrektywy sprzeciwiają się temu, by państwo członkowskie wprowadziło taki obowiązek w uregulowaniu krajowym.

4) Artykuł 23 dyrektywy 2008/48 należy interpretować w ten sposób, iż nie stoi on na przeszkodzie temu, by państwo członkowskie przewidziało w uregulowaniu krajowym, że w wypadku gdy umowa o kredyt nie zawiera wszystkich elementów wymaganych w art. 10 ust. 2 tej dyrektywy, umowę tę uważa się za nieoprocentowaną i bezpłatną, o ile chodzi o element, którego brak może podważyć możliwość dokonania przez konsumenta oceny zakresu ciążącego na nim zobowiązania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 155 z 11.5.2015

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 8 listopada 2016 r. – BSH Bosch und Siemens Hausgeräte GmbH/Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), LG Electronics Inc.

(Sprawa C-43/15 P) ⁽¹⁾

[Odwolanie — Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie do rejestracji graficznego znaku towarowego zawierającego elementy słowne „compressor technology” — Sprzeciw właściciela słownych znaków towarowych KOMPRESSOR PLUS i KOMPRESSOR — Częściowa odmowa rejestracji — Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 — Artykuł 60 — Rozporządzenie (WE) nr 216/96 — Artykuł 8 ust. 3 — Odwołanie „posiłkowe” — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) — Słabo odróżniający charakter wcześniejszych krajowych znaków towarowych — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd]

(2017/C 006/13)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: BSH Bosch und Siemens Hausgeräte GmbH (przedstawiciele: S. Biagosch i R. Kunz-Hallstein, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) (przedstawiciel: M. Fischer, pełnomocnik), LG Electronics Inc.

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje w części odrzucone, a w pozostałym zakresie oddalone.
- 2) BSH Bosch und Siemens Hausgeräte GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 146 z 4.5.2015.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 27 października 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel de Pau – Francja) – postępowanie karne przeciwko Association des utilisateurs et distributeurs de l'agrochimie européenne (Audace) i in.

(Sprawa C-114/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Swoboda przepływu towarów — Artykuły 34 TFUE i 36 TFUE — Ograniczenia ilościowe — Przywóz równoległy weterynaryjnych produktów leczniczych — Dyrektywa 2001/82/WE — Artykuł 65 — Krajowy system uzyskania uprzedniego zezwolenia — Wyłączenie hodowców z możliwości skorzystania z uproszczonej procedury wydawania pozwoleń na dopuszczenie do obrotu — Obowiązek posiadania pozwolenia na dokonywanie sprzedaży hurtowej — Obowiązek dysponowania zakładem na terytorium państwa członkowskiego przywozu — Obowiązki nadzoru nad bezpieczeństwem farmakoterapii)

(2017/C 006/14)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour d'appel de Pau

Strony w postępowaniu głównym, karnym

Association des utilisateurs et distributeurs de l'agrochimie européenne (Audace), Association des éleveurs solidaires, Cruzalebes EARL, Des deux rivières EARL, Mounacq EARL, Soulard Max EARL, Francisco Xavier Erneta Azanza, Amestoya GAEC, La Vinardière GAEC reconnu, Lagunarte GAEC, André Jacques Iribarren, Ramuntcho Iribarren, Phyteron 2000 SAS, Cataloune SCL,

przy udziale: Conseil national de l'Ordre des vétérinaires, uprzednio Conseil supérieur de l'Ordre des vétérinaires, Syndicat national des vétérinaires d'exercice libéral, Direction des douanes et des droits indirects

Sentencja

- 1) Artykuły 34 TFUE i 36 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym, które zastrzegają dostęp do przywozu równoległego weterynaryjnych produktów leczniczych wyłącznie dla dystrybutorów hurtowych będących posiadaczami pozwolenia, o którym mowa w art. 65 dyrektywy 2001/82/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do weterynaryjnych produktów leczniczych, zmienionej rozporządzeniem (WE) nr 596/2009 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 czerwca 2009 r., wykluczając tym samym hodowców zamierzających dokonać przywozu weterynaryjnych produktów leczniczych na potrzeby własnych hodowli.
- 2) Artykuły 34 TFUE i 36 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym, które nakładają na hodowców dokonujących przywozu równoległego weterynaryjnych produktów leczniczych na potrzeby własnych hodowli wymóg dysponowania zakładem na terytorium państwa członkowskiego przeznaczenia i spełnienia wszystkich obowiązków w zakresie nadzoru farmakologicznego, o których mowa w art. 72–79 dyrektywy 2001/82, zmienionej rozporządzeniem nr 596/2009.

⁽¹⁾ Dz.U. C 171 z 26.5.2015.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 9 listopada 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel de Liège – Belgia) – Sabrina Wathelet/Garage Bietheres & Fils SPRL

(Sprawa C-149/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 1999/44/WE — Sprzedaż towarów konsumpcyjnych i związane z tym gwarancje — Zakres stosowania — Pojęcie sprzedawcy — Pośrednik — Wyjątkowe okoliczności)

(2017/C 006/15)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour d'appel de Liège

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Sabrina Wathelet

Strona pozwana: Garage Bietheres & Fils SPRL

Sentencja

Pojęcie sprzedawcy w rozumieniu art. 1 ust. 2 lit. c) dyrektywy 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. w sprawie niektórych aspektów sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ono również przedsiębiorcę działającego w charakterze pośrednika na rzecz osoby fizycznej, który nie poinformował w należyty sposób dokonującego zakupu konsumenta o fakcie, że właścicielem sprzedawanego towaru jest osoba fizyczna, którą to okoliczność powinien potwierdzić sąd odsyłający, uwzględniając wszystkie okoliczności danego przypadku. Powyższa wykładnia nie zależy od kwestii, czy pośrednik otrzymuje wynagrodzenie za swoje działanie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 213 z 29.6.2015.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 26 października 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof – Niemcy) – SCI Senior Home, objęta postępowaniem naprawczym/Gemeinde Wedemark, Hannoversche Volksbank eG

(Sprawa C-195/15) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości — Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Postępowanie upadłościowe — Rozporządzenie (WE) nr 1346/2000 — Artykuł 5 — Pojęcie „praw rzeczowych osób trzecich” — Ciężar publiczny obciążający nieruchomość i gwarantujący pobranie podatku gruntowego]

(2017/C 006/16)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SCI Senior Home, objęta postępowaniem naprawczym

Strona pozwana: Gemeinde Wedemark, Hannoversche Volksbank eG

Sentencja

Artykuł 5 rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego należy interpretować w ten sposób, że „prawem rzeczowym” w rozumieniu tego artykułu jest zabezpieczenie ustanowione na mocy przepisu prawa krajowego, takiego jak rozpatrywany w postępowaniu głównym, według którego nieruchomość dłużnika z tytułu podatku gruntowego jest obciążona z mocy ustawy ciężarem publicznym, a właściciel ten musi znosić egzekucję z tej nieruchomości na podstawie tytułu stwierdzającego wierzytelność podatkową.

⁽¹⁾ Dz.U. C 254 z 3.8.2015.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 26 października 2016 r. – Orange, dawniej France Télécom/ Komisja Europejska

(Sprawa C-211/15 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Konkurencja — Pomoc państwa — Pomoc przyznana przez Republikę Francuską na rzecz France Télécom — Reforma systemu finansowania świadczeń emerytalnych urzędników państwowych zatrudnionych we France Télécom — Zmniejszenie wysokości rekompensaty, jaka miała zostać wypłacona na rzecz skarbu państwa przez France Télécom — Decyzja uznająca pomoc za zgodną z rynkiem wewnętrznym pod pewnymi warunkami — Pojęcie „pomocy” — Pojęcie „korzyści gospodarczej” — Selektywność — Zakłócenie konkurencji — Przeinaczenie okoliczności faktycznych — Brak uzasadnienia — Zastąpienie uzasadnienia innym uzasadnieniem)

(2017/C 006/17)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Orange, dawniej France Télécom (przedstawiciele: adwokaci S. Hautbourg i S. Cochard-Quesson)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Stromsky i L. Flynn, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Orange zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 245 z 27.7.2015.

**Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 9 listopada 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Mureș – Rumunia) – ENEFI Energiahátékonysági Nyrt/
Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov (DGRFP)**

(Sprawa C-212/15) ⁽¹⁾

**(Odesłanie prejudycjalne — Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Postępowanie upadłościowe —
Rozporządzenie (WE) nr 1346/2000 — Artykuł 4 — Skutki wynikające z prawa państwa członkowskiego
w odniesieniu do wierzytelności, które nie były objęte postępowaniem upadłościowym — Wygaśnięcie —
Charakter podatkowy wierzytelności — Brak wpływu — Artykuł 15 — Pojęcie „toczących się
postępowań” — Postępowanie egzekucyjne — Wyłączenie)**

(2017/C 006/18)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Tribunalul Mureș

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: ENEFI Energiahátékonysági Nyrt

Strona pozwana: Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov (DGRFP)

Sentencja

- 1) Artykuł 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego należy interpretować w ten sposób, że do jego zakresu stosowania należą przepisy wewnętrzne państwa członkowskiego, w którym zostaje wszczęte postępowanie upadłościowe, przewidujące w stosunku do wierzyiciela, który nie brał udziału w tymże postępowaniu, wygaśnięcie prawa dochodzenia jego wierzytelności lub zawieszenie postępowania egzekucyjnego w przedmiocie tej wierzytelności w innym państwie członkowskim.
- 2) Fakt, iż – w sytuacji takiej jak sytuacja, której dotyczy postępowanie główne – wierzytelność będąca przedmiotem postępowania egzekucyjnego w państwie członkowskim innym niż państwo, w którym zostaje wszczęte postępowanie upadłościowe, jest wierzytelnością podatkową, nie ma wpływu na odpowiedź udzieloną na pytanie pierwsze.

⁽¹⁾ Dz.U. C 262 z 10.8.2015.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 27 października 2016 r. – Komisja Europejska/Republika Federalna Niemiec

(Sprawa C-220/15) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Swoboda przepływu towarów — Dyrektywa 2007/23/WE — Wprowadzanie do obrotu wyrobów pirotechnicznych — Artykuł 6 — Swobodny przepływ wyrobów pirotechnicznych zgodnych z wymogami dyrektywy — Przepisy krajowe uzależniające wprowadzanie do obrotu wyrobów pirotechnicznych od dodatkowych wymogów — Obowiązek uprzedniego zgłoszenia w krajowym organie upoważnionym do kontroli i zmiany instrukcji użytkowania wyrobów pirotechnicznych)

(2017/C 006/19)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Kukovec i C. Becker, pełnomocnicy, wspierani przez B. Wägenbaura, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: T. Henze, J. Möller i K. Petersen, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Stanowiąc, ponad wymogi przewidziane dyrektywą 2007/23/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 maja 2007 r. w sprawie wprowadzania do obrotu wyrobów pirotechnicznych, pomimo wcześniejszego uzyskania oceny zgodności dla wyrobów pirotechnicznych, po pierwsze, iż przed ich wprowadzeniem do obrotu należy do nich stosować procedurę przewidzianą w § 6 ust. 4 Erste Verordnung zum Sprengstoffgesetz (pierwszego rozporządzenia wykonawczego do ustawy o materiałach wybuchowych), zmienionej ustawą z dnia 25 lipca 2013 r., oraz, po drugie, iż Bundesanstalt für Materialforschung und -prüfung (federalny instytut badania i kontroli materiałów, Niemcy) ma zgodnie z tym przepisem uprawnienie do kontrolowania i, w danym przypadku, do zmiany ich instrukcji użytkowania, Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 6 ust. 1 tej dyrektywy.
- 2) Republika Federalna Niemiec zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 228 z 13.7.2015.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 8 listopada 2016 r. – (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Najvyšší súd Slovenskej republiky – Słowacja) – Lesoochranárske zoskupenie VLK/Obvodný úrad Trenčín

(Sprawa C-243/15) ⁽¹⁾

Odesłanie prejudycjalne — Środowisko naturalne — Dyrektywa 92/43/EWG — Ochrona siedlisk przyrodniczych — Artykuł 6 ust. 3 — Konwencja z Aarhus — Udział społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostęp do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska — Artykuły 6 i 9 — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuł 47 — Prawo do skutecznej ochrony sądowej — Przedsięwzięcie polegające na budowie ogrodzenia — Obszar chroniony Strážovské vrchy — Postępowanie administracyjne w przedmiocie wydania pozwolenia — Organizacja ochrony środowiska — Wniosek o uznanie charakteru strony postępowania — Odrzucenie wniosku — Środek prawny

(2017/C 006/20)

Język postępowania: słowacki

Sąd odsyłający

Najvyšší súd Slovenskej republiky

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Lesoochránárske zoskupenie VLK

Strona pozwana: Obvodný úrad Trenčín

Przy udziale: Biely potok a.s.

Sentencja

Wykładni art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 9 ust. 2 i 4 Konwencji o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska, podpisanej w Aarhus w dniu 25 czerwca 1998 r. i przyjętej w imieniu Wspólnoty Europejskiej decyzją Rady 2005/370/WE z dnia 17 lutego 2005 r. w zakresie, w jakim ustanawiają one prawo do skutecznej ochrony sądowej – w warunkach zapewniających szeroki dostęp do wymiaru sprawiedliwości – uprawnień, jakie organizacja ochrony środowiska spełniająca wymogi ustanowione w art. 2 ust. 5 tej konwencji wywodzi z prawa Unii, w tym przypadku z art. 6 ust. 3 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory, zmienionej dyrektywą Rady 2006/105/WE z dnia 20 listopada 2006 r., w związku z art. 6 ust. 1 lit. b) wspomnianej konwencji, należy dokonywać w taki sposób, że w sytuacji takiej jak w postępowaniu głównym stanowią one przeszkodę dla wykładni krajowych przepisów proceduralnych, zgodnie z którą środek prawny wniesiony przeciwko decyzji o odmowie dopuszczenia do udziału w charakterze strony w postępowaniu administracyjnym w przedmiocie wydania pozwolenia na realizację przedsięwzięcia na obszarze chronionym na podstawie dyrektywy 92/43, zmienionej dyrektywą 2006/105, nie musi być koniecznie rozpoznany w toku tego postępowania, które może zostać prawomocnie zakończone przed wydaniem prawomocnego orzeczenia sądowego o statusie strony, a który podlega odrzuceniu z urzędu od momentu wydania pozwolenia, co wymaga od tej organizacji wniesienia innego środka prawnego w celu uzyskania uznania statusu strony i poddania kontroli sądowej przestrzegania przez właściwe organy krajowe ich obowiązków wynikających z art. 6 ust. 3 tej dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 279 z 24.8.2015.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 26 października 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van Cassatie – Belgia) – Rijksdienst voor Pensioenen/ Willem Hoogstad

(Sprawa C-269/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Zabezpieczenie społeczne — Rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 — Artykuł 4 — Przedmiotowy zakres stosowania — Potrącenia z emerytur ustawowych, a także z jakiegokolwiek innego przysporzenia dodatkowego — Artykuł 13 — Określenie właściwego ustawodawstwa — Zamieszkanie w innym państwie członkowskim)

(2017/C 006/21)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hof van Cassatie

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Rijksdienst voor Pensioenen

Strona pozwana: Willem Hoogstad

przy udziale: Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering

Sentencja

Artykuł 13 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, zmienionego i uaktualnionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r., zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 1606/98 z dnia 29 czerwca 1998 r., sprzeciwia się uregulowaniu krajowemu, takiemu jak to rozpatrywane w postępowaniu głównym, które przewiduje pobieranie składek wykazujących bezpośredni i wystarczająco istotny związek z ustawami regulującymi działy zabezpieczenia społecznego wymienione w art. 4 wspomnianego rozporządzenia nr 1408/71, ze zmianami, od świadczeń pochodzących z systemów emerytur dodatkowych, podczas gdy beneficjent tych dodatkowych emerytur nie mieszka w tym państwie członkowskim i podlega na podstawie art. 13 ust. 2 lit. f) tego rozporządzenia, ze zmianami, ustawodawstwu w zakresie zabezpieczenia społecznego państwa członkowskiego, w którym mieszka.

(¹) Dz.U. C 311 z 21.9.2015.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 26 października 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof – Niemcy) – Hecht-Pharma GmbH/Hohenzollern Apotheke, Winfried Ertelt, działający jako właściciel

(Sprawa C-276/15) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Produkty lecznicze stosowane u ludzi — Dyrektywa 2001/83/WE — Zakres stosowania — Artykuł 2 ust. 1 — Produkty lecznicze wyprodukowane przemysłowo albo wytworzone przy zastosowaniu metody, w której wykorzystuje się proces przemysłowy — Artykuł 3 pkt 2 — Lek apteczny)

(2017/C 006/22)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Hecht-Pharma GmbH

Strona pozwana: Hohenzollern Apotheke, Winfried Ertelt, działający jako właściciel

Sentencja

Artykuł 2 ust. 1 dyrektywy 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi, zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/62/UE z dnia 8 czerwca 2011 r. należy interpretować w ten sposób, że produkt leczniczy stosowany u ludzi taki jak rozpatrywany w postępowaniu głównym, który na mocy uregulowania krajowego nie podlega obowiązkowi uzyskania pozwolenia na dopuszczenie do obrotu z tego względu, że jest przepisywany z udokumentowaną częstotliwością przez lekarzy lub lekarzy stomatologów, że sporządzany jest na kluczowych etapach wytwarzania w aptece w ilości nieprzekraczającej stu opakowań leków gotowych do użycia dziennie w ramach zwyczajnej działalności farmaceutycznej oraz przeznaczony jest do wydawania w ramach ważnego zezwolenia na prowadzenie apteki, nie może zostać uznany za produkowany przemysłowo albo wytworzony przy zastosowaniu metody, w której wykorzystuje się proces przemysłowy, w rozumieniu tego przepisu, i w konsekwencji nie jest objęty zakresem stosowania owej dyrektywy, z zastrzeżeniem dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych, co należy do sądu odsyłającego.

Jednak w sytuacji, gdyby ustalenia te doprowadziły sąd odsyłający do stwierdzenia, że rozpatrywany w postępowaniu głównym produkt leczniczy był produkowany przemysłowo albo został wytworzony przy zastosowaniu metody, w której wykorzystuje się proces przemysłowy, należy także udzielić odpowiedzi, iż art. 3 pkt 2 dyrektywy 2001/83, zmienionej dyrektywą 2011/62, należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie przepisom takim jak § 21 ust. 2 pkt 1 ustawy o obrocie produktami leczniczymi w związku z § 6 ust. 1 rozporządzenia w sprawie prowadzenia aptek w zakresie, w jakim przepisy te nakazują w istocie farmaceutom przestrzeganie farmakopei podczas wytwarzania leków aptecznych. Do sądu odsyłającego należy jednak zbadanie, czy na tle przedstawionego mu stanu faktycznego rozpatrywany w postępowaniu głównym produkt leczniczy został przygotowany na podstawie receptury według farmakopei.

⁽¹⁾ Dz.U. C 294 z 7.9.2015.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 27 października 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État – Belgia) – Patrice D'Oultremont i in./Région wallonne

(Sprawa C-290/15) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Ocena skutków wywieranych przez niektóre plany i programy na środowisko naturalne — Dyrektywa 2001/42/WE — Artykuł 2 lit. a) oraz art. 3 ust. 2 lit. a) — Pojęcie „planów i programów” — Określone w zarządzeniu wykonawczym warunki instalacji turbin wiatrowych — Przepisy dotyczące w szczególności środków bezpieczeństwa, kontroli, przywrócenia do stanu poprzedniego, zabezpieczenia finansowego, a także dopuszczalnych poziomów hałasu określanych w świetle przeznaczenia terenów]

(2017/C 006/23)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Patrice D'Oultremont, Henri Tumelaire, François Boitte, Éoliennes à tout prix? ASBL

Strona pozwana: Région wallonne

przy udziale: Fédération de l'énergie d'origine renouvelable et alternative ASBL (EDORA)

Sentencja

Artykuł 2 lit. a) i art. 3 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko należy interpretować w ten sposób, że zarządzenie wykonawcze, takie jak zarządzenie sporne w postępowaniu głównym, zawierające szereg przepisów dotyczących elektrowni wiatrowych, których to przepisów należy przestrzegać w ramach wydawania zezwoleń administracyjnych w sprawie umiejscowienia i eksploatacji takich elektrowni, mieści się w zakresie pojęcia „planów i programów” w rozumieniu tej dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 279 z 24.8.2015.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 27 października 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vergabekammer Südbayern – Niemcy) – Hörmann Reisen GmbH/Stadt Augsburg, Landkreis Augsburg

(Sprawa C-292/15) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Zamówienia publiczne — Usługi publiczne w zakresie autobusowego transportu pasażerskiego — Rozporządzenie (WE) nr 1370/2007 — Artykuł 4 ust. 7 — Podwykonawstwo — Wymóg samodzielnego świadczenia znaczącej części publicznych usług transportu pasażerskiego przez podmiot świadczący usługi publiczne — Zakres — Artykuł 5 ust. 1 — Postępowanie w sprawie udzielania zamówienia — Udzielenie zamówienia publicznego zgodnie z dyrektywą 2004/18/WE]

(2017/C 006/24)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Vergabekammer Südbayern

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Hörmann Reisen GmbH

Strona pozwana: Stadt Augsburg, Landkreis Augsburg

Sentencja

- 1) Artykuł 5 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1370/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. dotyczącego usług publicznych w zakresie kolejowego i drogowego transportu pasażerskiego oraz uchylającego rozporządzenia Rady (EWG) nr 1191/69 i (EWG) nr 1107/70 należy interpretować w ten sposób, że w postępowaniu o udzielenie zamówienia na usługi publiczne autobusowego transportu pasażerskiego art. 4 ust. 7 tego rozporządzenia ma zastosowanie do tego zamówienia.
- 2) Artykuł 4 ust. 7 rozporządzenia nr 1370/2007 należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie temu, by instytucja zamawiająca ustaliła na 70 % udział samodzielnego świadczenia usługi przez podmiot odpowiedzialny za prowadzenie i realizację świadczenia usługi publicznej autobusowego transportu pasażerskiego, takiej jak ta rozpatrywana w postępowaniu głównym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 294 z 7.9.2015.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 27 października 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court – Irlandia) – Child and Family Agency/J. D.

(Sprawa C-428/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Jurysdykcja oraz uznawanie i wykonywanie orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej — Rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 — Artykuł 15 — Przekazanie sprawy sądowi innego państwa członkowskiego — Zakres zastosowania — Przesłanki stosowania — Sąd lepiej umiejscowiony do rozpoznania sprawy — Dobro dziecka)

(2017/C 006/25)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Supreme Court

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Child and Family Agency

Strona pozwana: J. D.

przy udziale: R. P. D.

Sentencja

- 1) Artykuł 15 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000, należy interpretować w ten sposób, że ma on zastosowanie w wypadku pozwów lub wniosków z zakresu ochrony dziecka, składanych przez właściwy organ jednego z państw członkowskich na podstawie prawa publicznego i mających za przedmiot zastosowanie środków z zakresu odpowiedzialności rodzicielskiej, takich jak w sprawie w postępowaniu głównym, w sytuacji gdy uznanie jurysdykcji sądu innego państwa członkowskiego wymagałoby w dalszej kolejności wszczęcia przez organ tego innego państwa członkowskiego postępowania odrębnego od wszczętego w pierwszym państwie członkowskim na podstawie własnego prawa krajowego i w świetle ewentualnie odmiennych okoliczności faktycznych.
- 2) Artykuł 15 ust. 1 rozporządzenia nr 2201/2003 należy interpretować w ten sposób, że:
 - by móc ocenić, że sąd innego państwa członkowskiego, z którym dziecko ma szczególny związek, jest lepiej umiejscowiony, sąd posiadający jurysdykcję w danym państwie członkowskim powinien upewnić się, że przekazanie sprawy takiemu sądowi może przynieść rzeczywistą i konkretną wartość dodaną dla badania tej sprawy, z uwzględnieniem między innymi przepisów procesowych obowiązujących w tym innym państwie członkowskim;
 - by móc ocenić, że takie przekazanie służy dobru dziecka, sąd posiadający jurysdykcję w danym państwie członkowskim powinien między innymi upewnić się, że rzeczzone przekazanie nie stwarza ryzyka negatywnego wpływu na sytuację danego dziecka.
- 3) Artykuł 15 ust. 1 rozporządzenia nr 2201/2003 należy interpretować w ten sposób, że posiadający jurysdykcję sąd jednego państwa członkowskiego nie powinien – przy stosowaniu tego przepisu w sprawie z dziedziny odpowiedzialności rodzicielskiej – uwzględniać wpływu ewentualnego przekazania tej sprawy sądowi innego państwa członkowskiego na prawo do swobodnego przemieszczania się zainteresowanych osób innych niż dziecko, którego sprawa dotyczy, ani powodu, dla którego matka tego dziecka skorzystała z tego prawa, zanim zostało przed nim wszczęte postępowanie, chyba że tego rodzaju względy mogłyby mieć negatywne konsekwencje dla sytuacji rzeczzonego dziecka.

⁽¹⁾ Dz.U. C 320 z 28.9.2015.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 26 października 2016 r. – PT Perindustrian dan Perdagangan Musim Semi Mas (PT Musim Mas)/Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska, Sasol Olefins & Surfactants GmbH, Sasol Germany GmbH

(Sprawa C-468/15 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie — Dumping — Rozporządzenia wykonawcze (UE) nr 1138/2011 i nr 1241/2012 — Przywóz niektórych alkoholi tłuszczowych i ich mieszanek, pochodzących z Indii, Indonezji i Malezji — Rozporządzenie (WE) nr 1225/2009 — Artykuł 2 ust. 10 lit. i) — Dostosowanie — Funkcje podobne do funkcji przedstawiciela pracującego na zasadzie prowizji — Artykuł 2 ust. 10 akapit pierwszy — Symetria wartości normalnej i ceny eksportowej — Zasada dobrej administracji]

(2017/C 006/26)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: PT Perindustrian dan Perdagangan Musim Semi Mas (PT Musim Mas) (przedstawiciel: D. Luff, avocat)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: J.-P. Hix, pełnomocnik, wspierany przez N. Tuominen, avocate), Komisja Europejska (przedstawiciele: J.-F. Brakeland i M. França, pełnomocnicy), Sasol Olefins & Surfactants GmbH, Sasol Germany GmbH

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) PT Perindustrian dan Perdagangan Musim Semi Mas (PT Musim Mas) pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Radę Unii Europejskiej.
- 3) Komisja Europejska pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 354 z 26.10.2015.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 26 października 2016 r. – Westermann Lernspielverlage GmbH, dawniej Westermann Lernspielverlag GmbH/Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej

(Sprawa C-482/15 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Zgłoszenie znaku towarowego Unii Europejskiej — Graficzny znak towarowy zawierający elementy słowne „bambino” i „lück” — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Wcześniejszy graficzny unijny znak towarowy zawierający element słowny „bambino” — Częściowa odmowa rejestracji — Wygaśnięcie prawa do wcześniejszego unijnego znaku towarowego stanowiącego podstawę sprzeciwu — Pismo wnoszącej odwołanie, w którym powiadomiła Sąd o tym wygaśnięciu — Odmowa przez Sąd załączenia pisma do akt sprawy — Brak uzasadnienia)

(2017/C 006/27)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Westermann Lernspielverlage GmbH, dawniej Westermann Lernspielverlag GmbH (przedstawiciele: A. Nordemann i M. Maier, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: J. Crespo Carrillo, pełnomocnik)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje w części odrzucone, a w pozostałym zakresie oddalone.
- 2) Westermann Lernspielverlage GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 406 z 7.12.2015.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 27 października 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Spetsializiran nakazatelen sad – Bułgaria) – postępowanie karne przeciwko Emilowi Milewowi

(Sprawa C-439/16 PPU) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Pilny tryb prejudycjalny — Współpraca sądowa w sprawach karnych — Dyrektywa (UE) 2016/343 — Artykuły 3 i 6 — Stosowanie w czasie — Kontrola sądowa tymczasowego aresztowania oskarżonego — Uregulowanie krajowe zakazujące, na etapie postępowania sądowego, badania istnienia uzasadnionego podejrzenia, że oskarżony popełnił przestępstwo — Sprzeczność z art. 5 ust. 1 lit. c) i art. 5 ust. 4 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności — Swoboda oceny pozostawiona sądom krajowym przez krajowe orzecznictwo w przedmiocie stosowania lub niestosowania wspomnianej konwencji]

(2017/C 006/28)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Spetsializiran nakazatelen sad

Strona w postępowaniu karnym przed sądem krajowym

Emil Milev

Sentencja

Uchwała z dnia 7 kwietnia 2016 r., którą Varhoven kasatsionen sad (najwyższy sąd kasacyjny, Bułgaria) wydał na początku okresu na dokonanie transpozycji dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/343 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym i która przyznaje sądom krajowym, właściwym do orzekania w przedmiocie środków zarządzenia skierowanych przeciwko postanowieniu o tymczasowym aresztowaniu, możliwość zadecydowania, czy na etapie sądowym postępowania karnego przedłużenie tymczasowego aresztowania oskarżonego należy poddać kontroli sądowej obejmującej także kwestię tego, czy nadal istnieje uzasadnione podejrzenie, że popełnił on przestępstwo, które jest mu zarzucane, nie może poważnie zagrozić, po upływie okresu na dokonanie transpozycji tej dyrektywy, celom, do których zmierza ta dyrektywa.

⁽¹⁾ Dz.U. C 364 z 3.10.2016.

Odwołanie od postanowienia Sądu (dziewiąta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 11 marca 2015 r. w sprawie T-346/14, Janukowycz/Rada, wniesione w dniu 2 czerwca 2016 r. przez Ukrainę

(Sprawa C-317/16 P)

(2017/C 006/29)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona wnosząca odwołanie: Ukraina (przedstawiciel: adwokat M. Kostytska)

Pozostali uczestnicy postępowania: Wiktor Fedorowycz Janukowycz, Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska

Postanowieniem z dnia 5 października 2016 r. Trybunał Sprawiedliwości (ósma izba) uznał odwołanie za niedopuszczalne.

Odwołanie od postanowienia Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 11 marca 2015 r. w sprawie T-347/14, Janukowycz/Rada, wniesione w dniu 2 czerwca 2016 r. przez Ukrainę

(Sprawa C-318/16 P)

(2017/C 006/30)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona wnosząca odwołanie: Ukraina (przedstawiciel: adwokat M. Kostytska)

Pozostali uczestnicy postępowania: Wiktor Wiktorowycz Janukowycz, Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska

Postanowieniem z dnia 5 października 2016 r. Trybunał Sprawiedliwości (ósma izba) uznał odwołanie za niedopuszczalne.

Odwołanie od postanowienia Sądu (dziewiąta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 11 marca 2015 r. w sprawie T-348/14, Janukowycz/Rada, wniesione w dniu 2 czerwca 2016 r. przez Ukrainę

(Sprawa C-319/16 P)

(2017/C 006/31)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona wnosząca odwołanie: Ukraina (przedstawiciel: adwokat M. Kostytska)

Pozostali uczestnicy postępowania: Oleksandr Wiktorowycz Janukowycz, Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska

Postanowieniem z dnia 5 października 2016 r. Trybunał Sprawiedliwości (ósma izba) uznał odwołanie za niedopuszczalne.

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 5 lipca 2016 r. w sprawie T-167/15, Bundesverbandes Souvenir – Geschenke – Ehrenpreise e.V./Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, wniesione w dniu 13 września 2016 r. przez Bundesverband Souvenir – Geschenke – Ehrenpreise e.V.

(Sprawa C-488/16 P)

(2017/C 006/32)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Bundesverband Souvenir – Geschenke – Ehrenpreise e.V. (przedstawiciel: B. Bittner, Rechtsanwalt)

Pozostali uczestnicy postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, Freistaat Bayern

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku T-167/15 z dnia 5 lipca 2016 r.;
- unieważnienie prawa do unijnego znaku towarowego nr 010144392 „Neuschwanstein”;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżony wyrok T-167/15 narusza art. 7 ust. 1 lit. c), art. 7 ust. 1 lit. b) oraz art. 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 ⁽¹⁾ z następujących powodów:

1. Sąd niewłaściwie uznaje, że nazwa „Neuschwanstein” jest wskazaniem pochodzenia geograficznego. W pkt 27 wyroku podano – w sposób wewnętrznie sprzeczny – że zamek Neuschwanstein jest co prawda „geograficznie możliwy do umiejscowienia”, ale nie jest „miejszem geograficznym”, gdyż główną funkcją tego miejsca jest zachowanie dziedzictwa kulturowego, a nie wytwarzanie lub sprzedaż artykułów pamiątkowych lub usług. Jednak „główna funkcja” miejsca geograficznego nie odgrywa żadnej roli w odniesieniu do bezwzględnej podstawy odmowy rejestracji dotyczącej oznaczania pochodzenia. Zamek Neuschwanstein jest jednoznacznie i definitywnie możliwy do umiejscowienia i różni się wbrew zapatrywaniu Sądu od zwykłego muzeum, które determinują wystawione w nim eksponaty, a eksponaty te – w odróżnieniu od zamku Neuschwanstein – mogą także zostać przeniesione.

Docelowy krąg odbiorców nie będzie dokonywać przedstawionego w zaskarżonym wyroku analitycznego odczytania nazwy jako „nowy łabędzi kamień”, lecz będzie wiązać tę fantazyjną nazwę wyłącznie ze znanym na całym świecie zamkiem. Tym samym zaskarżony wyrok jest sprzeczny także z wymogami określonymi przez Trybunał w wyroku *Windsurfing Chiemsee* ⁽²⁾, gdyż docelowy krąg odbiorców dostrzega związek towarów oznaczonych oznaczeniem „Neuschwanstein” z zamkiem Neuschwanstein jako ośrodkiem turystycznym o światowej renomie. Miejsce to jest tym samym bez wątpienia odpowiednie do tego, by wywierać wpływ na upodobania konsumentów poprzez wzbudzone przez nie pozytywne odczucia. Z tego względu oznaczenie to jako wskazanie geograficzne nie może być objęte ochroną. W interesie ogólnym leży ustrzeżenie przed zmonopolizowaniem za pośrednictwem ochrony wynikającej ze znaków towarowych nazw znanych atrakcji turystycznych przynajmniej w odniesieniu do typowych artykułów pamiątkowych, które są sprzedawane i kupowane po to, by przypominać o danej atrakcji turystycznej. W zaskarżonym wyroku nie została jednak przeprowadzona analiza zgłoszonych towarów i usług pod względem tego, czy nadają się one na artykuły pamiątkowe. Było to wszakże w szczególności wymagane, ponieważ sporny znak towarowy został zgłoszony dla określeń ogólnych, które obejmują także typowe artykuły pamiątkowe. Okoliczność, że zgłaszającym jest Freistaat Bayern, nie zmienia niczego w odniesieniu do tych zasad – jak podkreślił Sąd w wyroku *MEM/OHIM (MONACO)* ⁽³⁾ – gdyż zgłoszenie znaku towarowego przez państwo podlega tym samym zasadom co zgłoszenie dokonane przez innych uczestników rynku.

2. W sprzeczności z wymogami dotychczasowego orzecznictwa Sąd stwierdza w odniesieniu do określonej w art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 podstawy odmowy rejestracji dotyczącej braku charakteru odróżniającego, że docelowy krąg odbiorców rozpozna, iż wszystkie towary oznaczone „Neuschwanstein” są wytwarzane, sprzedawane i dostarczane pod kontrolą Freistaat Bayern (tak w pkt 43). Jednakże kupujący towary, które są oferowane tradycyjnie w pobliżu atrakcji turystycznej i które są opatrzone jej nazwą, nie dostrzegają w tej nazwie żadnego związku z właścicielem atrakcji turystycznej i nie oczekują, by były one przez niego wytwarzane lub sprzedawane. Oznaczenie „Neuschwanstein” służy wyłącznie temu, by przypominać im o zwiedzeniu atrakcji turystycznej i o miejscu sprzedaży. To, kto jest producentem, jest obojętne dla docelowych grup osób.
3. Należy przyjąć, że zgłaszający znak towarowy Neuschwanstein działał w złej wierze w rozumieniu art. 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009, gdyż docelowemu kręgowi odbiorców i – co jest wykazane – także zgłaszającemu jeszcze przed zgłoszeniem spornego znaku unijnego było wiadome, że w bezpośrednim otoczeniu zamku Neuschwanstein są oferowane różne towary oznaczone nazwą tej atrakcji turystycznej.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz.U. 2009, L 78, s. 1).

⁽²⁾ Wyrok z dnia 4 maja 1999 r., *Windsurfing Chiemsee* (C-108/97 i C-109/97, EU:C:1999:230).

⁽³⁾ Wyrok z dnia 15 stycznia 2015 r., *MEM/OHIM (MONACO)* (T-197/13, EU:T:2015:16).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Administrativo e Fiscal de Coimbra (Portugalia) w dniu 5 października 2016 r. – Superfoz – Supermercados Lda/ Fazenda Pública

(Sprawa C-519/16)

(2017/C 006/33)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Administrativo e Fiscal de Coimbra

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Superfoz – Supermercados Lda

Strona pozwana: Fazenda Pública

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 27 ust. 10 rozporządzenia (WE) nr 882/2004 ⁽¹⁾ lub jakikolwiek inny przepis, względnie ogólną zasadę prawa Unii Europejskiej podlegającą wedle Trybunału zastosowaniu, należy interpretować w ten sposób, że nie jest z nim zgodny przepis prawa krajowego, na mocy którego wprowadzono opłatę do celów finansowania urzędowych kontroli w dziedzinie bezpieczeństwa żywności podlegającą zapłacie jedynie przez posiadaczy detalicznych sklepów spożywczych lub mieszanych, przy czym owa opłata nie jest związana z konkretnymi urzędowymi kontrolami wywołanymi przez zobowiązanych do zapłaty lub wykonywanymi z korzyścią dla nich?
2. Czy na pytanie to należałoby odpowiedzieć odmiennie, gdyby w miejsce opłaty wprowadzono wkład finansowy na rzecz organu administracji, świadczony przez tych samych zobowiązanych do zapłaty, służący pokryciu kosztów w związku z kontrolami jakości artykułów spożywczych, jednak z jedynym celem polegającym na rozszerzeniu odpowiedzialności za finansowanie owych kontroli na wszystkie podmioty gospodarcze uczestniczące w łańcuchu obrotu żywnością?
3. Czy zwolnienie określonych podmiotów gospodarczych z opłaty związanej z bezpieczeństwem żywności, ciążącej jedynie na określonych detalicznych sklepach spożywczych lub mieszanych (w szczególności na dużych detalicznych sklepach spożywczych), służącej do celów finansowania kosztów urzędowych kontroli w dziedzinie bezpieczeństwa żywności, ochrony i zdrowia zwierząt oraz ochrony i zdrowia roślin stanowi pomoc państwa niezgodną z rynkiem wewnętrznym na podstawie art. 107 ust. 1 TFUE, jako że poprzez korzystne traktowanie niektórych przedsiębiorstw lub gałęzi produkcji zakłóca konkurencję lub zagraża jej zakłóceniu lub czy owo zwolnienie z opłaty stanowi co najmniej element pomocy państwa podlegającej zgłoszeniu Komisji Europejskiej na podstawie art. 108 ust. 3 TFUE?
4. Czy zasady Unii Europejskiej, w szczególności zasady równości, niedyskryminacji, konkurencji (włącznie z zakazem odwrotnej dyskryminacji) oraz swobody przedsiębiorczości stoją na przeszkodzie przepisowi krajowemu, który:
 - a. zobowiązuje do zapłaty opłaty jedynie duże detaliczne sklepy spożywcze?
 - b. wyłącza z obowiązku zapłaty opłaty sklepy lub małe przedsiębiorstwa o powierzchni sprzedaży poniżej 2 000 m², które nie należą do grupy, względnie do przedsiębiorstwa używającego jeden lub więcej znaków firmowych, posiadającego na szczeblu krajowym powierzchnię sprzedaży równą 6 000 m² lub większą?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt (Dz.U. L 165, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Litwa) w dniu 18 października 2016 r. – Šiaulių regiono atliekų tvarkymo centras/ „Specializuotas transportas” UAB

(Sprawa C-531/16)

(2017/C 006/34)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca w postępowaniu kasacyjnym: Šiaulių regiono atliekų tvarkymo centras, „Specializuotas transportas” UAB.

Druga strona postępowania: „VSA Vilnius” UAB, „Švarinta” UAB, „Specialus autotransportas” UAB, „Ecoservice” UAB.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zasady swobodnego przepływu osób i usług ustanowione, odpowiednio, w art. 45 TFUE i 56 TFUE, zasady równego traktowania oferentów i przejrzystości ustanowione w art. 2 dyrektywy 2004/18 ⁽¹⁾, a także wynikającą z nich zasadę wolnej i uczciwej konkurencji pomiędzy wykonawcami (rozpatrywane łącznie lub odrębnie, lecz bez ograniczenia do tych przepisów) należy rozumieć i interpretować w ten sposób, że:

jeżeli oferenci powiązani, których powiązania gospodarcze, zarządcze, finansowe lub inne mogą budzić wątpliwości co do niezależności tych oferentów i ochrony informacji poufnych lub mogą (potencjalnie) stanowić przesłanki do uzyskania przez nich przewagi konkurencyjnej względem pozostałych oferentów, postanowili złożyć odrębne (niezależne) oferty w ramach tego samego postępowania o udzielenie zamówienia publicznego, czy są oni bezwzględnie zobowiązani do ujawnienia tych powiązań instytucji zamawiającej, nawet jeżeli instytucja zamawiająca nie zwraca się w tej kwestii do każdego z nich indywidualnie, niezależnie od tego, czy przepisy krajowe w dziedzinie zamówień publicznych w rzeczywistości przewidują tego rodzaju obowiązek?

- 2) W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi:

a) twierdzącej (tj. oferenci muszą bezwzględnie ujawnić instytucji zamawiającej powiązania między nimi), czy okoliczność, że wspomnianego obowiązku nie dopełniono w takim przypadku lub że nie dopełniono go w sposób należyty, jest wystarczająca, aby instytucja zamawiająca przyjęła stanowisko, albo organ nadzorczy (sąd) orzekł, że oferenci powiązani, którzy złożyli odrębne oferty w ramach tego samego postępowania o udzielenie zamówienia publicznego uczestniczą w nim, lecz nie pozostają w stosunku rzeczywistej konkurencji (a znajdując się w stosunku pozornej konkurencji)?

b) przeczącej (tj. na oferentach nie spoczywa żaden dodatkowy obowiązek – którego nie przewidziano w przepisach prawa lub w warunkach zamówienia – dotyczący ujawnienia wzajemnych powiązań), czy ryzyko związane z udziałem wykonawców powiązanych oraz ryzyko konsekwencji z tego tytułu ponosi zatem instytucja zamawiająca, jeżeli nie wskazała ona w dokumentacji przetargowej, że oferenci mają obowiązek ujawnienia tych informacji?

- 3) Niezależnie od odpowiedzi na pytanie pierwsze, uwzględniając wyrok Trybunału Sprawiedliwości eVigilo, C 538/13, czy przepisy prawa, o których mowa w pytaniu pierwszym oraz art. 1 ust. 1 akapit trzeci dyrektywy 89/665 ⁽²⁾ i art. 2 ust. 1 lit. b) tej dyrektywy należy rozumieć i interpretować (łącznie lub odrębnie, lecz bez ograniczenia do tych przepisów) w ten sposób, że:

a) jeżeli w toku postępowania o udzielenie zamówienia publicznego instytucja zamawiająca poweźmie wiedzę, niezależnie od tego, w jaki sposób, o istnieniu znaczących powiązań (połączeń) pomiędzy określonymi oferentami, instytucja zamawiająca musi, niezależnie od własnej oceny tego faktu oraz (lub) innych okoliczności (na przykład braku podobieństwa ofert złożonych przez oferentów pod względem formalnym i merytorycznym, publicznego zobowiązania oferenta do działania w duchu uczciwej konkurencji z pozostałymi oferentami itd.), zwrócić się indywidualnie do każdego z powiązanych oferentów i zażądać od nich wyjaśnienia, czy i w jaki sposób ich sytuacja podmiotowa jest zgodna z zasadą wolnej i uczciwej konkurencji pomiędzy oferentami?

- b) jeżeli instytucja zamawiająca ma taki obowiązek, ale go nie dopełni, czy stanowi to wystarczającą podstawę do stwierdzenia przez sąd bezprawności działań tej instytucji zamawiającej z uwagi na brak zapewnienia przejrzystości i obiektywności postępowania oraz na niezwrócenie się do skarżącej z żądaniem przedstawienia dowodów lub z uwagi na niepodjęcie decyzji z własnej inicjatywy odnośnie do ewentualnego wpływu sytuacji podmiotowej powiązanych podmiotów na wynik postępowania przetargowego?
- 4) Czy przepisy prawa, o których mowa w pytaniu trzecim oraz postanowienia art. 101 ust. 1 TFUE należy rozumieć i interpretować (łącznie lub odrębnie, lecz bez ograniczenia do tych przepisów), w świetle wyroków Trybunału Sprawiedliwości, eVigilo, C 538/13, Eturas i in., C 74/14, VM Remonts i in., C 542/14, w ten sposób, że:
- a) w sytuacji gdy oferent (skarżący) powziął wiedzę o odrzuceniu oferty o najniższej cenie złożonej przez jednego z dwóch powiązanych oferentów w ramach publicznego postępowania przetargowego (oferent A) oraz o fakcie, że drugi oferent (oferent B) został ogłoszony zwycięskim oferentem, a także uwzględniając inne okoliczności związane z rzeczonymi oferentami i ich udziałem w postępowaniu przetargowym (mianowicie, że oferenci A i B mają ten sam zarząd; że mają tę samą spółkę dominującą, która nie wzięła udziału w postępowaniu przetargowym; że oferenci A i B nie ujawnili instytucji zamawiającej wzajemnych powiązań i nie przedstawili odrębnych dodatkowych wyjaśnień w sprawie tych powiązań, między innymi dlatego, że nie zwrócono się do nich w tej sprawie; że oferent A podał w swojej ofercie niespójne informacje dotyczące zgodności proponowanych środków transportu (śmieciarek) z warunkiem normy Euro 5 wskazanymi w dokumentacji przetargowej; że rzeczony oferent, który złożył ofertę o najniższej cenie odrzuconą z uwagi na wskazane w niej braki, po pierwsze, nie zaskarżył decyzji instytucji zamawiającej oraz, po drugie, wniósł odwołanie od wyroku sądu pierwszej instancji, w którym to odwołaniu [zarzucił] on między innymi bezprawny charakter decyzji o odrzuceniu swojej oferty itp.) i w sytuacji gdy, w odniesieniu do wszystkich wskazanych okoliczności, instytucja zamawiająca nie podjęła żadnych działań, czy już sama ta informacja stanowi wystarczającą podstawę zarzutu skierowanego do organu nadzorczego, że powinien on stwierdzić bezprawność działań instytucji zamawiającej z uwagi na brak zapewnienia przejrzystości i obiektywności postępowania oraz, dodatkowo, na niezwrócenie się do skarżącej z żądaniem przedstawienia konkretnych dowodów na to, że oferenci A i B działali w sposób nieuczciwy?
- b) oferenci A i B nie udowodnili instytucji zamawiającej, że w sposób rzeczywisty i uczciwy brali udział w publicznym postępowaniu przetargowym wyłącznie z tego względu, że oferent B dobrowolnie przedłożył oświadczenie o rzeczywistym udziale, oferent B zastosował standardy jakości zarządzania dla udziału w publicznym postępowaniu przetargowym, a ponadto że oferty przedłożone przez wspomnianych oferentów nie były identyczne pod względem formalnym i merytorycznym?
- 5) Czy działania wzajemnie powiązanych wykonawców (przy czym oba są podmiotami zależnymi tej samej spółki), biorących niezależnie od siebie udział w tym samym postępowaniu przetargowym, w którym wartość zamówienia sięga wartości zamówienia w ramach międzynarodowych postępowań przetargowych oraz w przypadku gdy siedziba instytucji zamawiającej, która ogłosiła postępowanie przetargowe oraz miejsce świadczenia usług nie są bardzo oddalone od innego państwa członkowskiego (Republiki Łotewskiej) mogą być co do zasady oceniane – z uwzględnieniem, między innymi, dobrowolnego oświadczenia jednego z tych wykonawców o zobowiązaniu do przestrzegania reguł uczciwej konkurencji – w świetle art. 101 TFUE oraz orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości zawierającego wykładnię tych przepisów?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz.U. 2004 L 134, s. 114).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 89/665/EWG z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do stosowania procedur odwoławczych w zakresie udzielania zamówień publicznych na dostawy i roboty budowlane (Dz.U. 1989 L 395, s. 33).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litwa) w dniu 18 października 2016 r. Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos/AB SEB bankas

(Sprawa C-532/16)

(2017/C 006/35)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

Druga strona postępowania: AB SEB bankas

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 184–186 dyrektywy Rady 2006/112/WE ⁽¹⁾ z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że w okolicznościach takich jak rozpatrywane w postępowaniu głównym mechanizm korekty odliczenia przewidziany w dyrektywie 2006/112 nie ma zastosowania w przypadkach, gdy wstępne odliczenie podatku od wartości dodanej (VAT) nie było w ogóle możliwe, ponieważ dana transakcja miała status zwolnionej transakcji związanej z dostawą terenów?
- 2) Czy dla odpowiedzi na pytanie pierwsze ma znaczenie okoliczność, że (1) powodem wstępnego odliczenia VAT z tytułu zakupu działek była praktyka organu administracji podatkowej, zgodnie z którą rozpatrywaną dostawę błędnie zaklasyfikowano jako dostawę terenu budowlanego podlegającą opodatkowaniu VAT, w myśl art. 12 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2006/112, lub że (2) po wstępnym odliczeniu dokonany przez nabywcę dostawca terenu wystawił notę kredytową VAT na rzecz nabywcy, dokonując korekty kwot VAT podanych (wyszczególnionych) w pierwotnej fakturze?
- 3) W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej, czy w okolicznościach takich jak rozpatrywane w postępowaniu głównym art. 184 lub 185 dyrektywy 2006/112 należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdy dokonanie wstępnego odliczenia nie było w ogóle możliwe, ponieważ rozpatrywana transakcja podlegała zwolnieniu z VAT, należy uznać, że obowiązek podatnika w zakresie dokonania korekty tego odliczenia powstaje w trybie natychmiastowym czy dopiero w momencie, gdy staje się wiadome, że dokonanie wstępnego odliczenia nie było możliwe?
- 4) W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej, czy w okolicznościach takich jak rozpatrywane w postępowaniu głównym dyrektywę 2006/112, w szczególności jej art. 179, 184–186 i 250, należy interpretować w ten sposób, że skorygowane kwoty podlegającego odliczeniu VAT naliczonego wymagają odliczenia w okresie rozliczeniowym, w którym powstał obowiązek podatnika w zakresie dokonania korekty wstępnego odliczenia lub w którym powstało prawo podatnika do dokonania korekty wstępnego odliczenia?

⁽¹⁾ Dz.U. 2006, L 347, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litwa) w dniu 25 października 2016 r. –UAB Spika, AB Senoji Baltija, UAB Stekutis, UAB Prekybos namai Aistra/Žuvininkystės tarnyba prie Lietuvos Respublikos žemės ūkio ministerijos

(Sprawa C-540/16)

(2017/C 006/36)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: UAB Spika, AB Senoji Baltija, UAB Stekutis et UAB Prekybos namai Aistra

Strona pozwana: Žuvininkystės tarnyba prie Lietuvos Respublikos žemės ūkio ministerijos

Pozostali uczestnicy postępowania: Lietuvos Respublikos žemės ūkio ministerija, BUAB Sedija, UAB Starkis, UAB Baltijos šprotai, UAB Ramsun, AB Laivitė, UAB Baltlanta, UAB Strimelė, V. Malinausko gamybinė-komercinė firma Stilma, UAB Banginis, UAB Monistico, UAB Rikneda, UAB Baltijos jūra, UAB Grinvita i BUAB Baltijos žuvis

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 17 i art. 2 pkt 5 lit. c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. ⁽¹⁾ w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniającego rozporządzenia Rady (WE) nr 1954/2003 i (WE) nr 1224/2009 oraz uchylającego rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 i (WE) nr 639/2004 oraz decyzję Rady 2004/585/WE należy w świetle art. 16 i 20 karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej interpretować w taki sposób, że oznacza on, iż w sytuacji, gdy państwo członkowskie korzysta z przyznanych mu w art. 16 ust. 6 uprawnień dyskrecyjnych, nie może ono zastosować przy tym takiej metody przydziału uprawnień połowowych, która – pomimo tego, że została oparta na obiektywnym i przejrzystym kryterium – pociąga za sobą nierówność warunków konkurowania przez prowadzące działalność gospodarczą w tej dziedzinie podmioty o większe możliwości połowowe?

⁽¹⁾ JO L 354, s. 22

Skarga wniesiona w dniu 25 października 2016 r. – Komisja Europejska/Królestwo Danii

(Sprawa C-541/16)

(2017/C 006/37)

Język postępowania: duński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Grønfeldt i J. Hottiaux)

Strona pozwana: Królestwo Danii

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że Królestwo Danii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 2 pkt 6) w związku z art. 8 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1072/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczącego wspólnych zasad dostępu do rynku międzynarodowych przewozów drogowych ⁽¹⁾;
- obciążenie Królestwa Danii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

- Komisja podnosi, że art. 8 ust. 2 rozporządzenia nr 1072/2009 reguluje w wyczerpujący sposób kwestię wykonywania przez podmioty świadczące usługi transportowe drogowego przewozów kabotażowych na określonych w tym przepisie warunkach. W przepisie tym nie określono maksymalnej ilości miejsc załadunku/rozładunku podczas jednego przewozu kabotażowego. Ograniczenie do trzech przewozów kabotażowych nie oznacza, że przewóz kabotażowy musi obejmować określoną ilość miejsc załadunku/rozładunku.
- Zgodnie z prawodawstwem duńskim na przewóz kabotażowy może się składać albo kilka miejsc załadunku albo kilka miejsc rozładunku, ale nie mogą się nań składać miejsca obu rodzajów. Duńskie przepisy stoją na przeszkodzie temu, aby przewoźnicy niemający siedziby w tym państwie członkowskim świadczyli usługę kabotażową, na którą składa się kilka miejsc załadunku i rozładunku, co stanowi ograniczenie możliwości świadczenia przez te podmioty usług przewozu kabotażowego w Danii w zakresie dozwolonym w rozporządzeniu nr 1072/2009.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1072/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczące wspólnych zasad dostępu do rynku międzynarodowych przewozów drogowych (Dz.U. 2009, L 300, s. 72).

Skarga wniesiona w dniu 27 października 2016 r. – Komisja Europejska/Republika Federalna Niemiec**(Sprawa C-543/16)**

(2017/C 006/38)

*Język postępowania: niemiecki***Strony***Strona skarżąca:* Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Hermes i E. Manhaeve, pełnomocnicy)*Strona pozwana:* Republika Federalna Niemiec**Żądania strony skarżącej**

Komisja wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że Republika Federalna Niemiec uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 5 ust. 5 i 7 dyrektywy Rady 91/676/EWG z dnia 12 grudnia 1991 r. dotyczącej ochrony wód przed zanieczyszczeniami powodowanymi przez azotany pochodzenia rolniczego ⁽¹⁾ w związku z załącznikami II i III do niej przez to, że nie podjęła dodatkowych środków lub wzmocnionych działań, skoro tylko stało się jasne, że środki programu działania nie wystarczały dla realizacji celów dyrektywy, i nie zmodyfikowała programu działania, aby doprowadzić do jego zgodności z wiążącymi wymogami załączników II i III;
- obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Republika Federalna Niemiec narusza art. 5 ust. 5 poprzez brak podjęcia dodatkowych środków lub wzmocnionych działań, chociaż najpóźniej wraz z przekazaniem piątego sprawozdania Niemiec zgodnie z art. 10 dyrektywy za lata 2008–2011 w dniu 4 lipca 2012 r. stało się jasne, że środki niemieckiego programu działania nie wystarczają dla realizacji celów dyrektywy.

Ponadto Republika Federalna Niemiec narusza art. 5 ust. 7 dyrektywy przez to, że nie uaktualniła niemieckiego programu działania, chociaż było to konieczne w świetle sytuacji przedstawionej w ww. sprawozdaniu z dnia 4 lipca 2012 r. Republika Federalna Niemiec powinna była przy tym w każdym razie podjąć środki, które odpowiadałyby w pełni i prawidłowo wymogom materialnym art. 5 ust. 3 i 4 w dyrektywy związku z załącznikami II i III do niej.

W przypadku obowiązujących przepisów niemieckich nie ma to miejsca, ponieważ

- w kontekście zasady zrównoważonego nawożenia zawierają one obliczenie zapotrzebowania na nawóz, które nie odpowiada faktycznemu zapotrzebowaniu na składniki odżywcze poszczególnych upraw, wymogom w różnych regionach glebowo-klimatycznych i uwzględnianiu wpływu nawożenia na ochronę wód, oraz dopuszczają do gospodarczej nadwyżki składników odżywczych wynoszącej do 60 kg azotu na hektar rocznie (zob. pkt 1 ppkt 3 załącznika III do dyrektywy);
- przy okresach zakazów przewidziano odstępstwo dla „obornika zbitego bez nawozu ptasiego”, nie wprowadzono rozróżnienia według regionów glebowo-klimatycznych, rodzaju nawozów, procedur nawożenia i innych czynników środowiskowych i ustanowiono jedynie okresy zakazów od dwóch i pół do trzech miesięcy (zob. pkt 1 ppkt 1 załącznika III i część A pkt 1 załącznika II do dyrektywy);
- w odniesieniu do przepisanej pojemności zbiorników do składowania obornika przewidziano pojemności składowania, które zakładają zbyt krótkie okresy zakazów i – z wyjątkiem rozporządzeń w landach Berlin, Saksonia i Turynia – dotyczą jedynie składowania płynnego obornika (zob. część A pkt 5 załącznika II do dyrektywy);
- na użytkach zielonych i trawach połowych w określonych warunkach pozwalają na nawożenie obornikiem w ilości maksymalnej wynoszącej 230 kg azotu na hektar rocznie (pkt 2 ppkt 1 załącznika III do dyrektywy);

- w odniesieniu do rolniczego wykorzystania nawozów na gruntach o dużym nachyleniu przewidziane są wyjątki dla obornika stałego, z wyjątkiem nawozu ptasiego, ograniczenia dla rozprowadzania nawozów o dużej zawartości azotu przewidziane są dopiero od nachylenia ponad 10 %, a zakazy w tym wypadku tylko w odległości trzech metrów od krawędzi wód i odbiegają przy tym wielokrotnie od właściwych badań naukowych (zob. część A pkt 2 załącznika II i pkt 1 ppkt 3 lit. a) załącznika III do dyrektywy);
- zakazują rozprowadzania nawozów jedynie przy pokrywie śnieżnej ponad 5 cm i na „gruncie, który jest przemarznięty i w ciągu dnia nie rozmarza się na powierzchni” (zob. część A pkt 3 załącznika II i pkt 1 ppkt 3 lit. a) i b) załącznika III do dyrektywy).

Regularne informacje rządu niemieckiego co do planowanej nowelizacji rozporządzenia w sprawie nawożenia nie obalają podnoszonych naruszeń art. 5 ust. 5 i 7 dyrektywy. Odpowiednie uregulowania nie weszły bowiem w życie ani do chwili upływu terminu wyznaczonego w uzasadnionej opinii na dzień 11 września 2014 r., ani od tamtej pory.

⁽¹⁾ Dz.U. L 375, s. 1.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 9 listopada 2016 r. – Birkenstock Sales/EUIPO (Przedstawienie motywu krzyżujących się falowanych linii)

(Sprawa T-579/14) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską — Graficzny znak towarowy przedstawiający krzyżujące się falowane linie — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter odróżniający — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Motyw zdobniczy — Stosowanie motywu zdobniczego na opakowaniu towaru]

(2017/C 006/39)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Birkenstock Sales GmbH (Vettelschoß, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci C. Menebröcker i V. Töbelmann)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: początkowo G. Schneider i D. Walicka, następnie D. Walicka, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 15 maja 2014 r. (R 1952/2013 1) dotyczącą międzynarodowej rejestracji wskazującej Unię Europejską graficznego znaku towarowego przedstawiającego motyw krzyżujących się falowanych linii.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 15 maja 2014 r. (sprawa R 1952/2013 1) w zakresie dotyczącym następujących towarów: „protezy kończyn, oczu i zębów”, „materiały chirurgiczne do zszywania, materiały chirurgiczne do celów operacyjnych” oraz „zwierzęca (skóra), skóra surowa”.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Birkenstock Sales GmbH pokrywa, poza własnymi kosztami, połowę kosztów poniesionych przez EUIPO. EUIPO pokrywa połowę własnych kosztów.

⁽¹⁾ Dz.U. C 351 z 6.10.2014.

Wyrok Sądu z dnia 10 listopada 2016 r. – Polo Club/EUIPO – Lifestyle Equities (POLO CLUB SAINT-TROPEZ HARAS DE GASSIN)

(Sprawa T-67/15) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego POLO CLUB SAINT-TROPEZ HARAS DE GASSIN — Wcześniejsze graficzne unijne znaki towarowe BEVERLY HILLS POLO CLUB — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Przedstawienie dodatkowych dowodów — Uprawnienia dyskrecjonalne przyznane na podstawie art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 — Częściowe przekazania sprawy do Wydziału Sprzeciwów — Artykuł 64 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 207/2009]

(2017/C 006/40)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Polo Club (Gassin, Francja) (przedstawiciel: adwokat D. Masson)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: początkowo V. Melgar i H. Kunz, następnie H. O'Neil, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Lifestyle Equities CV (Amsterdam, Niderlandy) (przedstawiciele: adwokaci D. Russo i V. Wellens)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 21 listopada 2014 r. (sprawa R 1182/2013-5) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Lifestyle Equities a Polo Club.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Polo Club zostaje obciążona kosztami niniejszego postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 118 z 13.4.2015.

Wyrok Sądu z dnia 9 listopada 2016 r. – Trivisio Prototyping/Komisja

(Sprawa T-184/15) ⁽¹⁾

(Pomoc finansowa — Szósty program ramowy w zakresie badań, rozwoju technologicznego i demonstracji — Umowy dotyczące projektów ULTRA, CInSPACE oraz IMPROVE — Częściowa zmiana kwalifikacji skargi — Decyzja stanowiąca tytuł egzekucyjny — Artykuł 299 TFUE — Klauzula arbitrażowa — Koszty kwalifikowalne — Zwrot wypłaconych kwot)

(2017/C 006/41)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Trivisio Prototyping GmbH (Trewir, Niemcy) (przedstawiciele: początkowo A. Bartosch i A. Böhlke, następnie A. Böhlke, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: S. Delaude i F. Moro, pełnomocnicy, wspierani przez R. van der Houta i S. Blazek, adwokatów)

Przedmiot

Po pierwsze, żądanie stwierdzenia, na podstawie art. 263 TFUE, nieważności decyzji Komisji C(2015) 633 final z dnia 2 lutego 2015 r. dotyczącej odzyskania łącznej kwoty 385 112,19 EUR wraz z odsetkami, a po drugie, żądanie stwierdzenia, na podstawie art. 272 TFUE, nieistnienia wierzytelności, jaką Komisja posiada rzekomo względem Trivisio Prototyping.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Trivisio Prototyping GmbH pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.

⁽¹⁾ Dz.U. C 262 z 10.8.2015.

Wyrok Sądu z dnia 9 listopada 2016 r. – Smarter Travel Media/EUIPO (SMARTER TRAVEL)**(Sprawa T-290/15) ⁽¹⁾**

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego SMARTER TRAVEL — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) i art. 7 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Równość traktowania]

(2017/C 006/42)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Smarter Travel Media LLC (Boston, Massachusetts, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: adwokat P. Olson)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: L. Rampini, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 20 marca 2015 r. (sprawa R 1986/2014-2) dotyczącą rejestracji oznaczenia graficznego SMARTER TRAVEL jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Smarter Travel Media LLC zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 262 z 10.8.2015.

Wyrok Sądu z dnia 17 listopada 2016 r. – Vince/EUIPO (ELECTRIC HIGHWAY)**(Sprawa T-315/15) ⁽¹⁾**

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego ELECTRIC HIGHWAY — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]

(2017/C 006/43)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Dale Vince (Stroud, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: B. Longstaff, barrister)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: S. Bonne, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 3 marca 2015 r. (sprawa R 1442/2014-5) dotyczącą rejestracji oznaczenia słownego ELECTRIC HIGHWAY jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.

2) Dale Vince zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 406 z 7.12.2015.

Wyrok Sądu z dnia 8 listopada 2016 r. – For Tune/EUIPO – Gastwerk Hotel Hamburg (fortune)

(Sprawa T-579/15) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego fortune — Wcześniejszy słowny niemiecki znak towarowy FORTUNE-HOTELS — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]

(2017/C 006/44)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: For Tune sp. z o.o. (Warszawa, Polska) (przedstawiciel: adwokat K. Popławska)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: L. Rampini, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również: Gastwerk Hotel Hamburg GmbH & Co. KG (Hamburg, Niemcy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 7 sierpnia 2015 r. (sprawa R 2808/2014-5) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Gastwerk Hotel Hamburg a For Tune.

Sentencja

1) Skarga zostaje oddalona.

2) For Tune sp. z o.o. zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 398 z 30.11.2015.

Wyrok Sądu z dnia 17 listopada 2016 r. – Fedtke/EKES

(Sprawa T-157/16 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Służba publiczna — Urzędnicy — Akt wyłącznie potwierdzający — Nowe istotne okoliczności faktyczne — Ciężar dowodu)

(2017/C 006/45)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Ingrid Fedtke (Wezembeek-Oppem, Belgia) (przedstawiciel: adwokat M.A. Lucas)

Druga strona postępowania: Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny (EKES) (przedstawiciel: M. Pascua Mateo, K. Gambino, X. Chamodraka, A. Carvajal i L. Camarena Januzec, pełnomocnicy, wspierani przez B. Wägenbaura)

Przedmiot

Odwołanie mające na celu uchylenie postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (druga izba) z dnia 5 lutego 2016 r. Fedtke/EKES (F-107/15, EU:F:2016:15).

Sentencja

- 1) Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (druga izba) z dnia 5 lutego 2016 r. Fedtke/EKES (F-107/15) zostaje uchylone.
- 2) Sprawa zostaje przekazana do izby Sądu innej niż izba, która orzekała w przedmiocie odwołania.
- 3) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 191 z 30.5.2016.

Postanowienie Sądu z dnia 9 listopada 2016 r. – Biofa/Komisja

(Sprawa T-746/15) ⁽¹⁾

[Skarga o stwierdzenie nieważności — Środki ochrony roślin — Rozporządzenie wykonawcze (UE) 2015/2069 — Zatwierdzenie substancji podstawowej wodorowęglan sodu — Brak bezpośredniego oddziaływania — Niedopuszczalność]

(2017/C 006/46)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Biofa AG (Münsingen, Niemcy) (przedstawiciele: początkowo C. Stallberg i S. Knoblich, następnie C. Stallberg, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Ondrůšek, G. von Rintelen i F. Moro, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie oparte na art. 263 TFUE i zmierzające do stwierdzenia nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2015/2069 z dnia 17 listopada 2015 r. w sprawie zatwierdzenia substancji podstawowej wodorowęglan sodu zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 dotyczącym wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin oraz zmiany załącznika do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 540/2011 (Dz.U. 2015, L 301, s. 42).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Postępowanie w sprawie wniosku Królestwa Danii o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta zostaje umorzone.
- 3) Biofa AG zostaje obciążona kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania w przedmiocie środka tymczasowego.
- 4) Królestwo Danii pokrywa własne koszty związane z wnioskiem o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta.

⁽¹⁾ Dz.U. C 59 z 15.2.2016.

Postanowienie Sądu z dnia 7 października 2016 r. – Słowenia/Komisja**(Sprawa T-12/16) ⁽¹⁾****[EFRG i EFRROW — Wydatki wyłączone z finansowania — Wydatki poniesione przez Słowenię —
Przyjęcie decyzji wykonawczej (UE) 2016/1059 — Umorzenie postępowania]**

(2017/C 006/47)

Język postępowania: słoweński

Strony

Strona skarżąca: Republika Słowenii (przedstawiciel: L. Bembič, pełnomocnik)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Rous Demiri i D. Triantafyllou, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie oparte na art. 263 TFUE i zmierzające do stwierdzenia nieważności decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2015/2098 z dnia 13 listopada 2015 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (Dz.U. 2015, L 303, s. 35) w zakresie, w jakim decyzja ta dotyczy Republiki Słowenii.

Sentencja

- 1) Postępowanie w przedmiocie skargi zostaje umorzone.
- 2) Komisja Europejska pokrywa własne koszty, jak również koszty poniesione przez Republikę Słowenii.

⁽¹⁾ Dz.U. C 98 z 14.3.2016.

Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 11 listopada 2016 r. – Solelec i in./Parlament**(Sprawa T-281/16 R)****[Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Zamówienia publiczne na roboty budowlane —
Postępowanie przetargowe — Prace z zakresu instalacji elektrycznej (wysokoprądowej) w ramach projektu
rozbudowy i modernizacji budynku im. Konrada Adenauera Parlamentu w Luksemburgu — Odrzucenie
oferty jednego z oferentów i udzielenie zamówienia innemu oferentowi — Wniosek o zawieszenie
wykonania — Brak pilnego charakteru]**

(2017/C 006/48)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Solelec SA (Esch-sur-Alzette, Luksemburg), Mannelli & Associés SA (Bertrange), Paul Wagner et fils SA (Luksemburg), Socom SA (Foetz) (przedstawiciel: adwokat S. Marx)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: M. Mraz i L. Chrétien, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek na podstawie art. 278 i 279 TFUE o zawieszenie wykonania, po pierwsze, decyzji Parlamentu z dnia 27 maja 2016 r. o odrzuceniu oferty złożonej przez skarżących dotyczącej części 75 w przetargu o sygnaturze INLO-D-UPIL-T-15-AO6 dotyczącym projektu rozbudowy i modernizacji budynku im. Konrada Adenauera w Luksemburgu, a po drugie, decyzji o udzieleniu tej części zamówienia innemu oferentowi.

Sentencja

- 1) Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych zostaje oddalony.
- 2) Postanowienie z dnia 9 czerwca 2016 r. w sprawie T-281/16 R zostaje uchylone.
- 3) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Skarga wniesiona w dniu 25 października 2016 r. – La Quadrature du Net i in./Komisja

(Sprawa T-738/16)

(2017/C 006/49)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: La Quadrature du Net (Paryż, Francja), French Data Network (Amiens), Fédération des Fournisseurs d'Accès à Internet Associatifs (Fédération FDN) (Amiens) (przedstawiciel: adwokat H. Roy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2016/1250 z dnia 12 lipca 2016 r. za sprzeczną z art. 7, 8 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej;
- stwierdzenie nieważności tej decyzji.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżące podnoszą cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”) ze względu na uogólniony charakter gromadzenia danych dopuszczonego uregulowaniem Stanów Zjednoczonych. Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2016/1250 z dnia 12 lipca 2016 r., przyjęta na mocy dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, w sprawie adekwatności ochrony zapewnianej przez tarczę prywatności UE-USA (zwana dalej „zaskarżoną decyzją”) dokonała takiego naruszenia, jako że nie zawiera stwierdzenia, że uregulowanie Stanów Zjednoczonych powoduje w szczególności naruszenie zasadniczej istoty prawa podstawowego do poszanowania życia prywatnego zagwarantowanego w art. 7 karty.
 2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia karty w zakresie, w jakim w zaskarżonej decyzji niesłusznie stwierdzono, że tarcza prywatności UE-USA zapewnia stopień ochrony praw podstawowych merytorycznie równoważny stopniowi gwarantowanemu w Unii pomimo braku ograniczenia dopuszczonych przez uregulowanie Stanów Zjednoczonych działań do tego, co absolutnie konieczne.
 3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia karty z uwagi na to, że w zaskarżonej decyzji nie wzięto pod uwagę tego, że uregulowanie Stanów Zjednoczonych nie przewiduje skutecznej skargi, i pomimo tego uchybienia stwierdzono wyżej wspomnianą równoważność ochrony.
 4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia karty ze względu na to, że w zaskarżonej decyzji stwierdzono w sposób oczywiście błędny, że tarcza prywatności UE-USA zapewnia ochronę równoważną ochronie gwarantowanej w Unii, i to pomimo tego, że uregulowanie Stanów Zjednoczonych nie przewiduje niezależnej kontroli.
-

Skarga wniesiona w dniu 28 października 2016 r. – BPCE/EBC**(Sprawa T-745/16)**

(2017/C 006/50)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: BPCE (Paris, France) (przedstawiciele: A. Gosset-Grainville, C. Renner i P. Kupka, avocats)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiego Banku Centralnego nr ECB/SSM/2016-9695005MSXI0YEMGDF46/195 z dnia 24 sierpnia 2016 r.;
- obciążenie, w każdym razie, Europejskiego Banku Centralnego całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku kompetencji Europejskiego Banku Centralnego (EBC) do wydania decyzji z dnia 24 sierpnia 2016 r. w sprawie oddalenia wniosku skarżącej o korzystanie z wyłączenia ekspozycji wobec Caisse des dépôts et consignations, które wynikają ze scentralizowanych funduszy zbieranych w ramach regulowanych oszczędności, z obliczania wskaźnika dźwigni (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”) albowiem EBC nie miał kompetencji, aby odmówić udzielenia wnioskowanego wyłączenia po tym jak stwierdził, że spełnione były wszystkie przesłanki przewidziane w mających zastosowanie przepisach prawa Unii.
2. Zarzut drugi dotyczący licznych naruszeń prawa popełnionych przez pozwanego. Skarżąca uważa bowiem że nawet zakładając, iż EBC miał kompetencję aby wydać zaskarżoną decyzję, rzeczona decyzja jest nieważna albowiem zawiera liczne naruszenia prawa w świetle zarówno rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2013, L 176, s. 1; zwanego dalej „rozporządzeniem nr 575/2013”) jak też zamiarów prawodawcy Unii Europejskiej, z powodu błędnej interpretacji przez EBC rozpatrywanych przepisów i wydania decyzji która:
 - jest sprzeczna z celami przepisów dotyczących wskaźnika dźwigni i narusza nie tylko cel przepisów o wskaźniku dźwigni jako takich lecz także zamiar prawodawcy wyrażony poprzez przyjęcie art. 429 ust. 14 rozporządzenia nr 575/2013;
 - zmienia przepis podstawowy uwzględniając dwie nowe przesłanki niezawarte w spornym przepisie;
 - pozbawia skuteczności art. 429 ust. 14 rozporządzenia nr 575/2013.
3. Zarzut trzeci dotyczący szeregu oczywistych błędów w ocenie w zaskarżonej decyzji, w szczególności w odniesieniu do charakteru scentralizowanych regulowanych funduszy oszczędnościowych, następstw wpisania funduszy do bilansu banku i skutków mechanizmu dostosowania scentralizowanych kwot.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia szeregu zasad ogólnych prawa Unii, a mianowicie zasady proporcjonalności, zasady bezpieczeństwa prawnego i zasady dobrej administracji, jako że EBC naruszył spoczywający na nim obowiązek staranności.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia zaskarżonej decyzji, albowiem EBC podlega obowiązkowi pełniejszego uzasadnienia a rzeczona decyzja jest uzasadniona w sposób niewystarczający i niejednoznaczny.

Skarga wniesiona w dniu 28 października 2016 r. – Stemcor London i Samac Steel Supplies/Komisja**(Sprawa T-749/16)**

(2017/C 006/51)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Stemcor London Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo), Samac Steel Supplies Ltd (Londyn) (przedstawiciele: F. Di Gianni i C. Van Hemelrijck, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2016/1329 z dnia 29 lipca 2016 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na zarejestrowany przywóz niektórych płaskich wyrobów ze stali walcowanych na zimno pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Federacji Rosyjskiej (Dz.U. 2016, L 210, s. 27), oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy oparty na błędnej i niezgodnej z prawem wykładni i stosowaniu przesłanki dotyczącej „świadomego importera”, ustanowionej w art. 10 ust. 4 lit. c) podstawowego rozporządzenia antydumpingowego (UE) 2016/1036.
 - Część pierwsza: wykładnia przyjęta w rozporządzeniu (UE) 2016/1329 („zaskarżonym rozporządzeniu”) dotycząca przesłanki „świadomego importera”, ustanowionej w art. 10 ust. 4 lit. c) podstawowego rozporządzenia antydumpingowego (UE) 2016/1036 jest błędna i niezgodna z prawem.
 - Część druga: wykładnia art. 10 ust. 4 lit. c) podstawowego rozporządzenia antydumpingowego (UE) 2016/1036 w świetle utrwalonych zasad wykładni prawa Unii i porozumienia antydumpingowego WTO wskazuje, że w celu ustalenia, czy przesłanka ta została spełniona Komisja musi ocenić faktyczną wiedzę importera.
2. Zarzut drugi, zgodnie z którym za podstawę oceny przesłanki „znacznego wzrostu przywozu” został błędnie uznany okres od pierwszego pełnego miesiąca po publikacji informacji o wszczęciu dochodzenia w Dzienniku Urzędowym do ostatniego pełnego miesiąca poprzedzającego nałożenie tymczasowych środków.
3. Zarzut trzeci oparty na błędnej i niezgodnej z prawem wykładni przyjętej w zaskarżonym rozporządzeniu w odniesieniu do przesłanki „znacznego osłabienia skutków”, ustanowionej w art. 10 ust. 4 lit. d) podstawowego rozporządzenia antydumpingowego (UE) 2016/1036.
 - Część pierwsza: Komisja dokonała błędnej całościowej oceny przesłanki „znacznego osłabienia skutków” ustanowionej w art. 10 ust. 4 lit. d) rozporządzenia podstawowego, podczas gdy powinna była ona dokonać indywidualnej analizy zachowania każdego importera w celu określenia czy ich przywóz przyczynił się do zarzucanego znaczącego osłabienia skutków cła.
 - Część druga: zaskarżone rozporządzenie jest obarczone błędami, gdyż stwierdza, że retroaktywne zastosowanie cel w odniesieniu do przywozów, które miały miejsce w okresie rejestracji zapobiegłoby znaczącemu osłabieniu skutków cel.

Skarga wniesiona w dniu 28 października 2016 r. – FV/Rada**(Sprawa T-750/16)**

(2017/C 006/52)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* FV (Rhode-St-Genèse, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci L. Levi i A. Tymen)*Strona pozwana:* Rada Unii Europejskiej**Żądania***Strona skarżąca wnosi do Sądu o:**— stwierdzenie, że skarga jest dopuszczalna i zasadna;**a w związku z tym o:*

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 8 grudnia 2015 r. wydanej na podstawie art. 42c regulaminu pracowniczego;*
- w razie potrzeby stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 19 lipca 2016 r. oddalającej zażalenie skarżącej z dnia 8 marca 2016 r.;*
- zasądzenie od pozwanej odszkodowania, ustalonego, z zastrzeżeniem możliwości zmiany, na 151 101 EUR, celem naprawienia szkody majątkowej skarżącej;*
- zasądzenie od pozwanej zadośćuczynienia ustalonego ex aequo et bono na 70 000 EUR celem naprawienia krzywdy skarżącej;*
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.*

Zarzuty i główne argumenty*Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.*

- 1. Zarzut pierwszy dotyczący zarzutu niezgodności z prawem art. 42c regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej, naruszenia art. 20 i 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, naruszenia dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (Dz.U. 2000, L 303, s. 16), a także naruszenia art. 1d regulaminu pracowniczego.*
- 2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 42c regulaminu pracowniczego, naruszenia komunikatu do personelu nr 71/15 dotyczącego informowania o wykonaniu art. 42c regulaminu pracowniczego, a także oczywistego braku prawdziwości i prawidłowości co do stanu faktycznego i co do prawa uzasadnienia, na którego podstawie skierowano skarżącą na przymusowe zwolnienie chorobowe.*
- 3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa do bycia wysłuchaną i prawa skarżącej do obrony.*
- 4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia obowiązku staranności.*
- 5. Zarzut piąty dotyczący nadużycia władzy.*

Skarga wniesiona w dniu 28 października 2016 r. – Confédération Nationale du Crédit Mutuel/EBC**(Sprawa T-751/16)**

(2017/C 006/53)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* Confédération Nationale du Crédit Mutuel (Paryż, Francja) (przedstawiciel: M. Grégoire, avocat)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie na podstawie art. 263 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, nieważności decyzji Europejskiego Banku Centralnego z dnia 24 sierpnia 2016 r. wydanej w przedmiocie wniosku Crédit Mutuel o uzyskanie pozwolenia na wyłączenie ekspozycji wobec sektora publicznego z obliczania wskaźnika dźwigni, zgodnie z art. 429 ust. 14 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do Crédit Mutuel i wszystkich podmiotów wchodzących w skład grupy podlegających wskaźnikowi dźwigni (ECB/SSM/2016 – 9695000CG7B84NLR5984/92);
- obciążenie Europejskiego Banku Centralnego całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący nadużycia władzy, jakie cechuje zaskarżoną decyzję. Według skarżącej, Europejski Bank Centralny (EBC) jest władny jedynie by badać czy spełnione są przesłanki wymagane, aby instytucja korzystała z wyjątku od reguły obliczania wskaźnika dźwigni, w celu zapewnienia faktycznego stosowania tego wyjątku, bez wzmacniania ani oceny właściwego charakteru tych przesłanek, które to zostały ostatecznie i jasno określone przez Komisję na podstawie kompetencji wyłącznej w rozporządzeniu delegowanym mającym na celu uwzględnienie szczególnego kontekstu bankowego i finansowego Unii Europejskiej.
2. Zarzut drugi podniesiony tytułem ewentualnym względem zarzutu pierwszego i dotyczący naruszenia prawa popełnionego przez EBC w zaskarżonej decyzji. Według skarżącej należy uważać, że ekspozycje wobec podmiotów sektora publicznego, w wypadku gdy są podobne do ekspozycji wobec rządu centralnego, mają ryzyko wynoszące zero jeśli są denominowane w walucie tego rządu centralnego.
3. Zarzut trzeci podniesiony tytułem ewentualnym względem dwóch pierwszych zarzutów, dotyczący oczywistego błędu w ocenie. Według skarżącej, zaskarżona decyzja jest oczywiście niewłaściwa w stosunku do celów realizowanych przez wymogi ostrożnościowe, w świetle cech regulowanych oszczędności oraz oczywiście nieproporcjonalna, jeżeli chodzi o negatywne konsekwencje jakie wywołuje dla zainteresowanej instytucji.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia oraz zasady dobrej administracji, albowiem EBC nie zbadał ani nie uwzględnił wszystkich istotnych okoliczności sprawy.

Skarga wniesiona w dniu 2 listopada 2016 r. – Euro Castor Green/EUIPO – Netlon France (kratka załatwiająca)

(Sprawa T-756/16)

(2017/C 006/54)

Język skargi: francuski

Strony

Strona skarżąca: Euro Castor Green (Bagnolet, Francja) (przedstawiciel: adwokat B. Lafont)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Netlon France (Saint Saulve, Francja)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego wzoru: Strona skarżąca

Sporny wzór: Wzór wspólnotowy nr 001 197 966-0001

Zaskarżona decyzja: Decyzja Trzeciej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 11 sierpnia 2016 r. w sprawie R 754/2014-3

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że skarga i załączniki do niej są dopuszczalne;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002;
- Naruszenie art. 5 rozporządzenia nr 6/2002;
- Naruszenie art. 3 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 6/2002;
- Naruszenie art. 6 rozporządzenia nr 6/2002;
- Naruszenie art. 8 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002.

Skarga wniesiona w dniu 28 października 2016 – Société générale/EBC**(Sprawa T-757/16)**

(2017/C 006/55)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Société générale (Paryż, Francja) (przedstawiciele: A. Gosset-Grainville, C. Renner i P. Kupka, avocats)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiego Banku Centralnego nr ECB/SSM/2016-02RNE8IBXP4ROTD8PU41/72 z dnia 24 sierpnia 2016 r.;
- obciążenie, w każdym razie, Europejskiego Banku Centralnego całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący Zarzut pierwszy dotyczący braku kompetencji Europejskiego Banku Centralnego (EBC) do wydania decyzji z dnia 24 sierpnia 2016 r. w sprawie oddalenia wniosku skarżącej o korzystanie z wyłączenia ekspozycji wobec Caisse des dépôts et consignations, które wynikają ze scentralizowanych funduszy zbieranych w ramach regulowanych oszczędności, z obliczania wskaźnika dźwigni (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”) albowiem EBC nie miał kompetencji, aby odmówić udzielenia wnioskowanego wyłączenia po tym jak stwierdził, że spełnione były wszystkie przesłanki przewidziane w mających zastosowanie przepisach prawa Unii.
2. Zarzut drugi dotyczący Zarzut drugi dotyczący licznych naruszeń prawa popełnionych przez pozwanego. Skarżąca uważa bowiem że nawet zakładając, iż EBC miał kompetencję aby wydać zaskarżoną decyzję, rzeczona decyzja jest nieważna albowiem zawiera liczne naruszenia prawa w świetle zarówno rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2013, L 176, s. 1; zwanego dalej „rozporządzeniem nr 575/2013”) jak też zamiarów prawodawcy Unii Europejskiej, z powodu błędnej interpretacji przez EBC rozpatrywanych przepisów i wydania decyzji, która:
 - jest sprzeczna z celami przepisów dotyczących wskaźnika dźwigni i narusza nie tylko cel przepisów o wskaźniku dźwigni jako takich lecz także zamiar prawodawcy wyrażony poprzez przyjęcie art. 429 ust. 14 rozporządzenia nr 575/2013;

- zmienia przepis podstawowy uwzględniając dwie nowe przesłanki niezawarte w spornym przepisie;
 - pozbawia skuteczności art. 429 ust. 14 rozporządzenia nr 575/2013.
3. Zarzut trzeci dotyczący szeregu oczywistych błędów w ocenie w zaskarżonej decyzji, w szczególności w odniesieniu do charakteru scentralizowanych regulowanych funduszy oszczędnościowych, następstw wpisania funduszy do bilansu banku i skutków mechanizmu dostosowania scentralizowanych kwot.
 4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia szeregu zasad ogólnych prawa Unii, a mianowicie zasady proporcjonalności, zasady bezpieczeństwa prawnego i zasady dobrej administracji, jako że EBC naruszył spoczywający na nim obowiązek staranności.
 5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia zaskarżonej decyzji, albowiem EBC podlega obowiązkowi pełniejszego uzasadnienia a rzeczona decyzja jest uzasadniona w sposób niewystarczający i niejednoznaczny.

Skarga wniesiona w dniu 31 października 2016 r. – Crédit Agricole/EBC

(Sprawa T-758/16)

(2017/C 006/56)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Crédit Agricole SA (Montrouge, Francja) (przedstawiciele: A. Champsaur i A. Delors, avocats)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie na podstawie art. 256 i 263 TFUE nieważności decyzji ECB/SSM/2016 – 969500TJ5KRTCJQWXH05/165 wydanej przez Europejski Bank Centralny w dniu 24 sierpnia 2016 r.;
- obciążenie Europejskiego Banku Centralnego całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa jakie popełnił Europejski Bank Centralny (EBC) przy interpretacji przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2013, L 176, s. 1; zwanego dalej „rozporządzeniem nr 575/2013”).

Skarżąca zarzuca, że decyzja EBC z dnia 24 sierpnia 2016 r. oddalająca wniosek, który złożyła w celu uzyskania pozwolenia na wyłączenie ekspozycji wobec sektora publicznego z obliczania wskaźnika dźwigni między innymi:

- jest sprzeczna z zamiarem prawodawcy europejskiego i celami realizowanymi przez rozporządzenie nr 575/2013;
 - pozbawia wszelkiej skuteczności art. 429 ust. 14 rzeczzonego rozporządzenia
 - stanowi naruszenie przez EBC kompetencji prawodawcy europejskiego.
2. Zarzut drugi dotyczący oczywistego błędu w zaskarżonej decyzji w odniesieniu do oceny ryzyka ostrożnościowego związanego z oszczędnościami regulowanymi, albowiem EBC nie uwzględnił ram prawnych i danych empirycznych związanych z tymi oszczędnościami oraz mających znaczenie sprawozdań Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego i popełnił ów błąd w ocenie zarówno w odniesieniu do ryzyka dźwigni jak też do innych rodzajów ryzyka ostrożnościowego z nim związanych.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności w zaskarżonej decyzji ze względu po pierwsze na naruszenie ogólnej zasady proporcjonalności, o której mowa w art. 5 traktatu o Unii Europejskiej i po drugie na niespełnienie szczególnych wymogów związanych z zasadą proporcjonalności w dziedzinie nadzoru ostrożnościowego przewidujących, że wymogi ostrożnościowe muszą być dostosowane do modelu biznesowego banku i do związanego z nim ryzyka dla sektora finansowego i dla gospodarki.

Skarga wniesiona w dniu 4 listopada 2016 r. – Basil/EUIPO – Artex (koszyk rowerowy)

(Sprawa T-760/16)

(2017/C 006/57)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Basil BV (Silvolde, Niderlandy) (przedstawiciele: N. Weber i J. von der Thüsen, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed Izłą Odwoławczą: Artex SpA (Zeno di Cassola, Włochy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego wzoru: Skarżąca

Sporny wzór: Wzór wspólnotowy nr 142 245-0001

Zaskarżona decyzja: Decyzja Trzeciej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 7 lipca 2016 r. w sprawie R 535/2015-3

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO, i w danym wypadku Artex SpA, kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 52 ust. 3 rozporządzenia nr 6/2002;
- Naruszenie art. 7 rozporządzenia nr 6/2002, naruszenie zasad dotyczących rozkładu ciężaru dowodu, naruszenie zasad logiki przy ocenie dowodów;
- Naruszenie art. 6 rozporządzenia nr 6/2002.

Skarga wniesiona w dniu 31 października 2016 r. – PY/EUCAP Sahel Niger

(Sprawa T-736/16)

(2017/C 006/58)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: PY (Souffelweyersheim, Francja) (przedstawiciele: adwokaci S. Rodrigues i A. Tymen)

Strona pozwana: EUCAP Sahel Niger (Niamey, Niger)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— Stwierdzenie, że niniejsza skarga jest dopuszczalna i zasadna;

a w związku z tym:

- uznanie odpowiedzialności Misji w rozumieniu art. 340 TFUE;
- nakazanie naprawienia szkody majątkowej skarżącego;
- nakazanie zadośćuczynienia krzywdzie skarżącego szacowanej na 70 000 EUR;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut, dotyczący uchybień umownych popełnionych przez Misję EUCAP Sahel Niger (zwaną dalej „Misją”), powodujących powstanie po jej stronie odpowiedzialności pozaumownej w rozumieniu art. 340 TFUE.

Strona skarżąca, dawny członek personelu Misji, wskazuje na naruszenia umowy przez Misję, dotyczące wewnętrznych dochodzeń i ochrony ofiar w przypadku złożenia doniesienia o mobbingu w miejscu pracy. Z racji inercji Misji i niewszczęcia dochodzenia wewnętrznego mobbing będący przedmiotem doniesienia strony skarżące trwał i pogłębiał się oraz spowodował poważne pogorszenie jej stanu zdrowia, co spowodowało konieczność pilnej repatriacji. Strona skarżąca nie mogła podjąć już obowiązków do końca okresu trwania swojej umowy.

W związku z tym strona skarżąca żąda zadośćuczynienia krzywdzie wynikającej z tego, że była poddana mobbingowi, mimo zawiadomienia o nim, przez wiele miesięcy, co było do uniknięcia przez Misję, z przymusowej przerwy w pracy zawodowej i wreszcie z pogorszenia stanu zdrowia, a w szczególności utrzymującej się od tamtego czasu depresji. Żąda też odszkodowania za szkodę majątkową wynikającą z utraty zarobków po 30 dniach choroby oraz utraty szansy przedłużenia umowy o pracę.

Skarga wniesiona w dniu 5 listopada 2016 r. – Grupo Ganaderos de Fuerteventura/EUIPO (EL TOFIO El sabor de CANARIAS)

(Sprawa T-765/16)

(2017/C 006/59)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Grupo Ganaderos de Fuerteventura, SL (Puerto del Rosario, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat E. Manresa Medina)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający elementy słowne „EL TOFIO El sabor de CANARIAS” – zgłoszenie nr 13 308 259

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 28 lipca 2016 r. w sprawie R 1404/2015-5

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) i j) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 7 listopada 2016 r. – Hércules Club de Fútbol/Komisja**(Sprawa T-766/16)**

(2017/C 006/60)

*Język postępowania: hiszpański***Strony**

Strona skarżąca: Hércules Club de Fútbol, SAD (Alicante, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci S. Rating i Y. Martínez Mata)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji C (2016) 4060 wersja ostateczna Komisji Europejskiej;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Część zaskarżonej decyzji odnosząca się do Hércules CF dotyczy pożyczki w wysokości 18 milionów EUR udzielonej przez organizację prywatną na rzecz Fundación de la Comunidad Valenciana Hércules de Alicante, innej organizacji prywatnej, która wykorzystwała znaczną część pożyczki w celu subskrypcji akcji Hércules CF w ramach podwyższenia kapitału. Owa pożyczka została objęta gwarancją przez Institut Valencià de Finances będący publicznym instytutem finansowym.

Komisja podniosła, że wskutek owej transakcji Hércules CF stał się beneficjentem pomocy państwa w wysokości różnicy pomiędzy rzeczywistym kosztem gwarantowanej pożyczki a kosztem, który musiałby ponieść w zwykłych warunkach rynkowych wraz z odsetkami od dnia otrzymania pożyczki, do dnia wydania zaskarżonej decyzji.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący nieprawidłowego zastosowania komunikatu Komisji w sprawie stosowania art. 87 i 88 traktatu WE do pomocy państwa w formie gwarancji.
 - W tym względzie skarżący podnosi, że nie jest „przedsiębiorstwem zagrożonym” w rozumieniu wytycznych z 2004 r., i że udzielona gwarancja uwzględniała ryzyko braku zapłaty i zabezpieczenie kredytu.
2. Zarzut drugi, podniesiony tytułem pomocniczym, dotyczący braku skutków dla konkurencji i wymiany pomiędzy państwami członkowskimi.
 - W tym względzie Hércules CF podniósł, że nie mógł konkurować w Europie, i że podniesiona pomoc nie dała mu żadnej korzyści konkurencyjnej.

3. Zarzut trzeci, podniesiony tytułem pomocniczym, dotyczący błędnego obliczenia podniesionej pomocy.

Skarga wniesiona w dniu 31 października 2016 r. – BNP Paribas/EBC

(Sprawa T-768/16)

(2017/C 006/61)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: BNP Paribas (Paryż, Francja) (przedstawiciele: A. Champsaur i A. Delors, avocats)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie na podstawie art. 256 i 263 TFUE nieważności decyzji ECB/SSM/2016 – R0MUWSFPU8MPRO8K5P83/136 wydanej przez Europejski Bank Centralny w dniu 24 sierpnia 2016 r.;
- obciążenie Europejskiego Banku Centralnego całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa jakie popełnił Europejski Bank Centralny (EBC) przy interpretacji przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2013, L 176, s. 1; zwanego dalej „rozporządzeniem nr 575/2013”).

Skarżąca zarzuca, że decyzja EBC z dnia 24 sierpnia 2016 r. oddalająca wniosek, który złożyła w celu uzyskania pozwolenia na wyłączenie ekspozycji wobec sektora publicznego z obliczania wskaźnika dźwigni między innymi:

- jest sprzeczna z zamiarem prawodawcy europejskiego i celami realizowanymi przez rozporządzenie nr 575/2013;
 - pozbawia wszelkiej skuteczności art. 429 ust. 14 rzeczzonego rozporządzenia;
 - stanowi naruszenie przez EBC kompetencji prawodawcy europejskiego.
2. Zarzut drugi dotyczący oczywistego błędu w zaskarżonej decyzji w odniesieniu do oceny ryzyka ostrożnościowego związanego z oszczędnościami regulowanymi, albowiem EBC nie uwzględnił ram prawnych i danych empirycznych związanych z tymi oszczędnościami oraz mających znaczenie sprawozdań Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego i popełnił ów błąd w ocenie zarówno w odniesieniu do ryzyka dźwigni jak też do innych rodzajów ryzyka ostrożnościowego z nim związanych.
 3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności w zaskarżonej decyzji ze względu po pierwsze na naruszenie ogólnej zasady proporcjonalności, o której mowa w art. 5 traktatu o Unii Europejskiej i po drugie na niespełnienie szczególnych wymogów związanych z zasadą proporcjonalności w dziedzinie nadzoru ostrożnościowego przewidujących, że wymogi ostrożnościowe muszą być dostosowane do modelu biznesowego banku i do związanego z nim ryzyka dla sektora finansowego i dla gospodarki.

Skarga wniesiona w dniu 2 listopada 2016 r. – Korwin-Mikke/Parlament**(Sprawa T-770/16)**

(2017/C 006/62)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* Janusz Korwin-Mikke (Józefów, Polska) (przedstawiciel: adwokat M. Cherchi)*Strona pozwana:* Parlament Europejski**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie, że niniejsza skarga jest dopuszczalna i zasadna;

w rezultacie:

— stwierdzenie nieważności decyzji Prezydium Parlamentu Europejskiego z dnia 1 sierpnia 2016 r.;

— stwierdzenie nieważności wcześniejszej decyzji Przewodniczącego Parlamentu z dnia 5 lipca 2016 r. nakładającej te same kary;

— nakazanie naprawienia szkody i krzywdy, spowodowanych zaskarżonymi decyzjami, czyli zasądzenie na rzecz skarżącego kwoty 13 306 EUR;

— w każdym razie obciążenie Parlamentu Europejskiego wszystkimi kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 166 regulaminu Parlamentu Europejskiego, naruszenia swobody słowa i wypowiedzi obywateli Unii Europejskiej – biorąc pod uwagę szczególną okoliczność, że komentarze wskazane w decyzji zostały poczynione przez europoła w trakcie wykonywania przez niego obowiązków oraz w ramach instytucji Unii Europejskiej – jak również naruszenia zasady uzasadnienia aktów instytucji Unii Europejskiej.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady uzasadnienia aktów instytucji Unii Europejskiej i art. 6 europejskiej konwencji praw człowieka lub naruszenia ogólnej zasady bezstronności.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 6 europejskiej konwencji praw człowieka, prawa do obrony, art. 166 akapit pierwszy regulaminu Parlamentu Europejskiego.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady uzasadnienia aktów instytucji Unii Europejskiej oraz naruszenia zasad proporcjonalności i *ne bis in idem*.

Skarga wniesiona w dniu 7 listopada 2016 r. – Consejo Regulador del Cava/EUIPO – Cave de Tain L'Hermitage, union des propriétaires (CAVE DE TAIN)**(Sprawa T-774/16)**

(2017/C 006/63)

*Język skargi: angielski***Strony***Strona skarżąca:* Consejo Regulador del Cava (Villafranca del Penedès, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat C. Prat)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Cave de Tain L'Hermitage, union des propriétaires (Tain L'Hermitage, Francja)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Cave de Tain L'Hermitage, union des propriétaires

Sporny znak towarowy: Kolorowy graficzny unijny znak towarowy zawierający elementy słowne „CAVE DE TAIN” – unijny znak towarowy nr 11 345 824

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 5 września 2016 r. w sprawie R 980/2015-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim nie unieważniono w niej spornego unijnego znaku towarowego w odniesieniu do „win z naniesionym opisem pochodzenia”;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesiony zarzut

- Naruszenie art. 52 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009 w związku z art. 102 ust. 1 lit. b) i art. 103 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 1308/2013.

Skarga wniesiona w dniu 8 listopada 2016 r. – Mediaexpert/EUIPO – Mediaexpert (mediaexpert)

(Sprawa T-780/16)

(2017/C 006/64)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Mediaexpert sp. z o.o. (Warszawa, Polska) (przedstawiciel: radca prawny J. Aftyka)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Mediaexpert S.A. (Warszawa, Polska)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Mediaexpert S.A.

Sporny znak towarowy: Czarnożółtobiały graficzny unijny znak towarowy zawierający element słowny „mediaexpert” – unijny znak towarowy nr 11 674 132

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 11 sierpnia 2016 r. w sprawie R 2583/2015-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- stwierdzenie nieważności decyzji Wydziału Unieważnień z dnia 29 października 2015 r. dotyczącej postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku nr 000009371 C;
- przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez EUIPO w celu zmiany decyzji co do istoty i unieważnienia prawa do unijnego znaku towarowego nr 011674132 w odniesieniu do wszystkich objętych nim usług;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowań przed Wydziałem Unieważnień, Izbą Odwoławczą i Sądem.

Podniesiony zarzut

- Naruszenie art. 53 ust. 1 lit. a) w związku z art. 8 ust. 1 lit. a) i b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 1 listopada 2016 r. – Pilla/Komisja i EACEA**(Sprawa T-784/16)**

(2017/C 006/65)

*Język postępowania: włoski***Strony**

Strona skarżąca: Rinaldo Pilla (Venafro, Włochy) (przedstawiciel: adwokat A. Silvestri)

Strona pozwana: Komisja, Agencja Wykonawcza ds. Edukacji, Kultury i Sektora Audiowizualnego

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Po uprzednim zawieszeniu bieżącej procedury selekcyjnej, stwierdzenie w interesie Rinalda Pilli nieważności decyzji Komisji Europejskiej – Directorate General for Education and Culture, Ref. Ares(2016)4930111 z dnia 2 września 2016 r. o wykluczeniu go z udziału w projekcie finansowania, ze względu na to, że stanowi ona poważne naruszenie prawa, a posiłkowo uchylenie wyboru w jego interesie jako nielegalnego z powodu naruszenia prawa;
- Na wypadek gdyby odmówiono kandydatowi Rinaldowi Pilli zdolności – co jest kwestionowane – zasądzenie od pozwanych na jego rzecz odszkodowania za utratę szansy wynikającej z nieusprawiedliwionego i nieuzasadnionego wykluczenia z projektu finansowania europejskiego, o którym mowa, w wysokości 1 050 000 EUR, a posiłkowo w wysokości 400 000 EUR.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga jest skierowana na decyzję o wykluczeniu skarżącego z procedury selekcyjnej do udziału w finansowaniu europejskim [Call for proposals EAC/S05/2016, Support for a preparatory action to create an EU Festival Award and an EU Festival Label in the field of Culture: EFFE (Europe for Festivals – Festivals for Europe)]

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący poważnego naruszenia prawa w odniesieniu do tytułu I załącznika do zalecenia Komisji 2003/361/WE z dnia 6 maja 2003 r. oraz art. 2 pkt 28 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiającego wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz ustanawiającego przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 (Dz.U. 2013 L 347, s. 320) oraz prognoz Rady z dnia 17 grudnia 2013 r., a także art. 1 ust. 821 ustawy stabilizacyjnej z 2016 r.
 - W uzasadnieniu zarzutu pierwszego skarżący twierdzi, że osoba wykonująca wolny zawód, nawet jeżeli nie jest zapisana do organizacji zawodowej, jest dla celów dostępu do funduszy strukturalnych zrównana z przedsiębiorstwem niezależnie od formy prawnej. Osoby wykonujące wolny zawód mają dostęp do środków na badania naukowe oraz innowacje kulturalne i przemysłowe. W zaskarżonej decyzji zdaniem skarżącego nie uwzględniono, że ustawa stabilizacyjna z 2016 r., transponując zalecenie europejskie z 2013 r., ostatecznie wyjaśniła, że osoby wykonujące wolny zawód są zrównani z przedsiębiorstwami. Skarżącego jako osobę wykonującą wolny zawód należy uznać za kandydata kwalifikującego się jako osobę wykonującą wolny zawód posiadającą numer identyfikacji podatkowej VAT.
2. Zarzut drugi dotyczący żądania odszkodowania
 - W tym zakresie skarżący podnosi, że jego wykluczenie z procedury selekcyjnej wyrządziło mu poważną szkodę, gdyż nie ma wątpliwości, że brak uwzględnienia w procedurze selekcyjnej przedsięwzięcia „VENAFRO EUROPEAN FESTIVAL OF LITERATURE” stanowi oczywistą utratę szansy, której oszacowanie powinno być przeprowadzone bezstronnie z uwzględnieniem charakteru i zakresu przedsięwzięcia, a która przede wszystkim może być zrównana jedynie z wysokością wspomnianego finansowania.

Skarga wniesiona w dniu 9 listopada 2016 r. – BSH Electrodomesticos España/EUIPO – DKSH International (Ufesa)

(Sprawa T-785/16)

(2017/C 006/66)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: BSH Electrodomesticos España, SA (Huarte-Pamplona, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat M. de Justo Bailey)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dруга strona postępowania przed Izłą Odwoławczą: DKSH International Ltd. (Zurych, Szwajcaria)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: DKSH International Ltd.

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „Ufesa” – Zgłoszenie nr 10 857 29

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 13 lipca 2016 r. w sprawie R 1691/2015-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

— obciążenie EUIPO i interwenienta kosztami postępowania.

Zarzuty

— Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 5) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 9 listopada 2016 r. – Krasnyiy oktyabr/EUIPO – Kondyterska korporatsiia „Roshen” (CRABS)

(Sprawa T-795/16)

(2017/C 006/67)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Moscow Confectionery Factory „Krasnyiy oktyabr” OAO (Moskwa, Rosja) (przedstawiciele: adwokaci O. Spuhler i M. Geitz)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Dochirnie pidpriemstvo Kondyterska korporatsiia „Roshen” (Kijów, Ukraina)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Dochirnie pidpriemstvo Kondyterska korporatsiia „Roshen” (Kijów, Ukraina)

Sporny znak towarowy: Międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską w odniesieniu do graficznego znaku towarowego zawierającego element słowny „CRABS” – zgłoszenie nr 1 186 110

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 11 sierpnia 2016 r. w sprawie R 2507/2015-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 11 listopada 2016 r. – CEDC International/EUIPO – Underberg (Przedstawienie zielono-brązowego źdźbła trawy w butelce)

(Sprawa T-796/16)

(2017/C 006/68)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: CEDC International sp. z o.o. (Oborniki Wielkopolskie, Polska) (przedstawiciel: adwokat M. Siciarek)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Underberg AG (Dietlikon, Szwajcaria)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Underberg AG

Sporny znak towarowy: Trójwymiarowy unijny znak towarowy (Przedstawienie zielono-brązowego żdźbła trawy w butelce) – zgłoszenie nr 33 266

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 29 sierpnia 2016 r. w sprawie R 1248/2015-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO i Underberg AG kosztami postępowania przed Sądem i Izbą Odwoławczą.

Podniesiony zarzut

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. a) i b), art. 42 ust. 2 i 3, art. 75 i art. 76 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 14 listopada 2016 r. – Hanso Holding/EUIPO (REAL)

(Sprawa T-798/16)

(2017/C 006/69)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Hanso Holding AS (Tomasjord, Norwegia) (przedstawiciel: adwokat M. Wirtz)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający element słowny „REAL” – zgłoszenie nr 14 020 093

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 2 sierpnia 2016 r. w sprawie R 2405/2015-2

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

— Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) oraz art. 7 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009.

Postanowienie Sądu z dnia 16 września 2016 r. – Komisja/CINAR**(Sprawa T-720/15) ⁽¹⁾**

(2017/C 006/70)

Język postępowania: angielski

Prezes drugiej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 59 z 15.2.2016.

Postanowienie Sądu z dnia 16 września 2016 r. – ICA Laboratories i in./Komisja**(Sprawa T-732/15) ⁽¹⁾**

(2017/C 006/71)

Język postępowania: angielski

Prezes siódmej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 78 z 29.2.2016.

SPROSTOWANIA**Sprostowanie komunikatu w Dzienniku Urzędowym w sprawie T-698/16**

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej C 441 z dnia 28 listopada 2016 r.)

(2017/C 006/72)

Komunikat w sprawie T-698/16 Trasta Komerčbanka i in./EBC ma brzmienie następujące:

Skarga wniesiona w dniu 23 września 2016 r. – Trasta Komerčbanka i in./EBC**(Sprawa T-698/16)**

(2016/C 441/34)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strony skarżące: Trasta Komerčbanka AS (Ryga, Łotwa) i 6 innych podmiotów (przedstawiciele: O. Behrends, L. Feddern i M. Kirchner, lawyers)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Żądania

Strony skarżące wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji EBC z dnia 11 lipca 2016 r. w sprawie cofnięcia zezwolenia na prowadzenie działalności bankowej Trasta Komerčbanka AS, oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strony skarżące podnoszą siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy oparty na tym, że EBC naruszył art. 24 rozporządzenia w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego ⁽¹⁾ i powiązanych przepisów w związku z przeglądem wcześniejszej decyzji EBC przeprowadzonym przez Administracyjną Radę Odwoławczą.
2. Zarzut drugi oparty na tym, że EBC nie dokonał ostrożnej i bezstronnej analizy i oceny wszystkich aspektów faktycznych, w tym, bez ograniczeń, że nie zareagował on odpowiednio na fakt, iż informacje i dokumenty przedstawione przez łotewski lokalny organ regulacyjny były niedokładne.
3. Zarzut trzeci oparty na tym, że EBC naruszył zasadę proporcjonalności, nie uznając dostępności alternatywnych środków.
4. Zarzut czwarty oparty na tym, że EBC naruszył zasadę równego traktowania.
5. Zarzut piąty oparty na tym, że EBC naruszył art. 19 i motyw 75 rozporządzenia w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego oraz dopuścił się nadużycia uprawnień.
6. Zarzut szósty oparty na tym, że EBC naruszył zasady uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa.
7. Zarzut siódmy oparty na tym, że EBC naruszył reguły proceduralne, w tym prawo do bycia wysłuchanym, prawo dostępu do akt sprawy, prawo do dostatecznie uzasadnionej decyzji oraz art. 83 ust. 1 rozporządzenia ramowego w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzające Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi (Dz.U. L 287 z 29.10.2013, s. 63).

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL